துணை · NOV
MADRAS

செந்தமிழ்.

தொகுதி-ரு] பிலவங்க௵ வைகாசி௴ [பகுதி-எ.

கொல்லாமை.*

[ஸ்ரீமத்-பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் உபந்நியாசம்.]

ஆன்மகோடிகளுக்கு அவரவருடைய முன் வினைக்குத் தக்கபடி, உடலையுமறிவையு மளித்துச் சேதனப்பிரபஞ்சத்தை வாழ்வித்து வருவதையே தன் சங்கற்பமாகக்கைக்கொண்டு நடாத்தும் பரமேசுவரன், எல்லாவுயிர்களும் தந்தம் கருமபலனைப்புசித்து இடுக்கண்ணின்றி உடலை மருவி உலகின்கண் விஷயானந்தத்தையும், இறுதியில் உடற்பந்தத்தை விளைக்கும் பாசத்தை யகற்றி நிரந்தரமாகிய பரமானந்தத்தையு மடையுமாறு இருமுறைகளை அவருடைய ஸ்வரூபமான நான்மறை முதலியவற்றால் வெளியிட்டருளியிருக்கின்றனர். ஒருமுறைக்கில்லறமென்றும், மற்றொருமுறைக்கு மோக்ஷநெறியாகிய துறவறமென்றும் பெயர். அவைகளை முறையே அப்புதய தர்மம் என்றும், நிச்ரேயச தர்மமென்றும் வடமொழியிற் கூறப்பட்டுள்ளன. துறவறத்தை ஒழுகும் பரிபாகம் பல்லாயிரத்துளொருவர்க்குமட்டு மிசையுமென்பதுபற்றி அதை நன்குவகுத்துக் கூறுவதினும், பெரும்பாலும் எல்லாவுயிர்கட்கும் நன்முறைபுகட்டிப் பிறவித்துயரமென்னும் கொடியபிணிக்கு அருமருந்தாகிவிளங்கு மில்லறத்தையே சிறப்பித்துப் புகல்வது நமக்கு மேலான கடமையாகும். மேலும், பிழையுறுதில்லறத்தை யொழுகுவார்க்கு, வாடாது புனலூட்டி வளர்க்கப்படும் மரமானது நிழல் முதலிய எல்லாப்பயன்களையு

* இவ்வுபந்யாசம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆறாவது வருஷோத்சவ தினங்களில் ஒன்றாகிய 1907௵ மே௴ 25௳ மாலை கூடிய வித்வச்சபையில், உபந்யாசகரால் படிக்கப்பெற்றது.

மளித்து இறுதியிற்கனியையும் நல்குவதுபோல, இல்லறமே பவப்புணரியைக் கடக்கவுதவுமோர் ஓடமாகி அவரை அலையற்றகரையோரமாகிய துறவறத்திற் கொணர்ந்து சேர்த்துப் பின்னர் முத்திநிலையும் புக்கப்புரியுமாதலால், பாலிருக்கில் அதுவே நெய்யாகப் பனிக்குமென்பதுபற்றி, இல்லறத்துக்குரிய அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என, முப்பாலை நன்குறவமைத்தும் குறள்நூலானது வீட்டுப்பாலைத் தனித்துப்புகலாது விட்டது போலும்.

இல்லறமானது வர்ணம், ஆசிரமம் முதலிய வேறுபாடுகட்குத் தக்கவாறு இயற்றப்பட்டிருப்பதாலும், அது காலம், இடம், அதிகாரி முதலிய பேதங்களையுட்கொண்டு உலகின்கண் வெவ்வேறு முறையாக அநுஷ்டிக்கப் படுவதாயிருப்பதாலும், அந்த வேறுபாடுகட்கும் பேதங்களுக்கு மிடமின்றி எல்லாப் பிராணிகளும், எக்காலத்திலும் எந்நிலைமையிலும் வழுவாது கைப்பற்றி யனுசரிக்கவேண்டிய நல்லொழுக்கம் யாதென விசாரிக்குமிடத்து, "அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:" என்னும் வசனப்படி, கொல்லாமை யென்னும் ஒழுக்கமே எல்லாப்பண்புகளினும் மேம்பாடுடையதென்று நாம் எளிதில அறியலாம்.

ஐந்து தன்மாத்திரைகளின் இயல்பினால் ஓரறிவுடையன முதல் ஐயறிவுடையன விறுக, உலகின்கண் பிராணிகள் அமைந்திருக்கின்றன. அஃதெவ்வாறெனில்:—

(1) பரிசமொன்றையே யுணரும் மரம், புல் முதலிய ஓரறிவுயிர்களும்,

(2) பரிசம், இரசம் இவ்விரண்டையு முணரும் சங்கு, சுத்தி முதலிய ஈரறிவுயிர்களும்,

(3) பரிசம், இரசம், கந்தம் இம்மூன்றையுமுணரும், கறையான், எறும்பு, ஈ, கொசு முதலிய மூவறிவுயிர்களும்,

(4) பரிசம், இரசம், கந்தம், உருவம் இந்நான்கையுமுணரும் வண்டு, தும்பி முதலிய நாலறிவுயிர்களும்,

(5) பரிசம், இரசம், கந்தம், உருவம், ஒலி இவ்வைந்தையு முணரும் பசு, குதிரை, மான் முதலிய ஐயறிவுயிர்களும்,

(6) அவ்வையறிவுகளுடனும், நன்கிது, தீதிது எனப்பகுத் துணர்வதற்குச் சாதனமாகின்ற முற்றறிவுடைய மக்கள், தேவர், நரகர்களுமாக வகைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

உடலே ஆலயமாகவும், அதற்குள் அமைந்திருப்பவர் சர்வாந்தர் யாமியாகிய பரமேசுவரனாகவும், அவனுடைய பிரகாசமே சேதனத் தன்மையாய் விளங்கும் உயிர்ப்பொலிவாகவும் இருப்பதால் எவ்வுயிர்க்கும் இடுக்கணின்றிப் பாதுகாப்பதே அப்பரமேசுவரனுக்குப்புரியும் எல்லா வழிபாடுகளினும் மேலான வழிபாடெனக் கருதி,

> "பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
> தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை"

என்று கொல்லாமை எல்லா அறங்களினும் சிறந்ததாக வியந்து கூறப் பட்டுள்ளது.

இது நிற்க. புரியும் ஓர் நல்வினைக்குப் பயன்கூறும் நூலானது அவ்வினையைப் புரியாதவர்க்கு அப்பயன் கைகூடாதென்று மட்டும் பொதுவாக வழுத்துமாயினும், கொல்லாமையினால் எல்லாவறங்களும் கைகூடுமெனவும், கொல்லுதலானது எல்லாப்பாவங்களின் பலன்களையு மொருங்கே விளைவிக்குமெனவும் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளது.

> "அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
> பிறவினை யெல்லாந் தரும்" என்று,

கொல்லாமையை அறங்களெல்லாமாகிய உயர் பண்பு என்றும், கொல்லுதல் பாவச்செயல்கள் எல்லாவற்றையும் தானே தருமென்றும் திருவள்ளுவ நாயனார் கூறியிருக்கின்றனர். இந்நாட்டில் தொன்றுதொட்டு வழங்கும் அறநூல்களும், விறகுக்காகப் பச்சை மரத்தை வெட்டுவது கொடிய பாவமென்றும், சிப்பியானது உயிருடனிருக்கையில் அதைக் கொன்று முத்தினைக்கவர்தல் கொடும் பாதகமென்றும் பலமுறை கூறியுள்ளன. ஆயினும், உயிர்நீத்தல் பாவமே யென்று அங்கிகரிக்கும் சிலர், உயிர் ஒழிந்தபின் உயிரற்றவுடலை உணவுக்காகக் கைக்கொள்வது பாவமன்றென்று சங்கிப்பதுமுண்டு. இஃதன்றியும் யாம் கொல்லாதிருந்து பிறர் கொன்றபின் உயிரொழிந்த

உடலையுண்பது குற்றமற்றசெயலெனச் சிலர் வாதிப்பார்கள். ஒரு காலத்தில், ஈசுவரப்பிரகாசமாயுள்ள ஓர் உயிர் வாழ்ந்திருந்த உடலுக்கு மரியாதைசெய்யாமல் அதனை உணவாகக்கைக்கொள்ளுமிடத்து அப்பியாசத்தினால் புலாலின்கண் அவாமேலிட்டு, உயிரகற்றி உடல்கொள்ளவும் மனந்துணிந்துவிடும் எனும் காரணம்பற்றிப் புலாலையகற்றுவதே எப்புண்ணியங்களினும் மேலானதென்பது ஆன்றோர்களின் கருத்து. கொலைத்தொழிற்கு யாம் உடப்படாமல் பிறர் கொன்று உதவும் இறைச்சியைக் கைக்கொள்வோமாகில், அவ்வாறு நாம் கைக்கொள்வது கொல்லுவார்க்கு ஊக்கத்தை விளைவித்து, கொல்லுதலாலவர்கள் பயன்பெறும்படி நாம் செய்வதால் நாமே அவர் கொலைத்தொழிலுக்குக் காரணமாகிறோமென்பது பற்றிப் பிறர்கொன்றுதவும் புலாலையுங்கூடக் கைக்கொள்வது பெரும் பாதகமென்று அறநெறியறிந்தமேலோர் வற்புறுத்தி யிகழ்கின்றனர்.* மேலும் மானிடர்க்குத் தெய்வத்தன்மையை விளைவிப்பது அருளொன்றல்லாது மற்றேதுமன்று.

‘‘வித்யாப்யாஸோ வ்ரதம் ஹோமோ வா ।
த்யானம் வா தைவதஸ்ய வசீகாரம் ॥
க்ஷேத்ராடனா தீர்த்தஸ்நானம் ।
க்ரூரஸ்ய ஸர்வமேதந்நிஷ்பலா:”

என்கிறவசனமானது கற்கும் கல்வியும், புபவஸியும், ஈசுவரத்யானமும், ஓர் தெய்வத்தை சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்வதும், மிக்க ஈகையும், உத்தமமான க்ஷேத்திரங்களிற் சென்று புண்ணிய தீர்த்தங்களில் முழுகுதல் முதலிய எல்லா நல்வினைகளும், குரூரமான செய்கையுடையவனுக்கு எப்பலனையும் அளிக்காவென்று முறையிட்டுப் புகல்கின்றது. ஏனெனில், எந்த நல்வினைக்கும் அருளொன்றே இன்றி

---

* கொலையிலானுதவுமன்னங்கூறிற்போமுதயாகும்
கொலையுளானுதவுமன்னம்கூறில்வல்லிடமதாகும்
புலையர்தமனையிலுண்போன்புலையனுமாறுபோலக்
கொலைஞர்தமனையிலுண்போன்கொலைஞனேயாவனன்றே.

(பசுபதிபாசவிளக்கம்)

யமையாத உற்றதுணையாயிருக்கவேண்டுமாதலால். இக்கருத்தேபற்றிப் "பலவுடம் பழிக்கும் பழியூ னுணவினர், தவமெனத் தேய்ந்தது தடிபி டைடுறுசுப்பே" எனக் கல்லாடத்தும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொருநல்வினையும் உடல்போலவும் அதுபலனளிக்கும் வலியுடையதாகச்செய்ய அருளே உயிராகவும் சாற்றப்பட்டிருப்பதுபற்றி உயிரற்றவுடல் எப்பயனும் பெறாதவண்ணம் அருளிலாரிபற்றும் எவ்வித நல்வினையும் பயனளிக்கும் பான்மையற்றதென்பது கருத்து. ஆதலால்,

"தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பான்
எங்ஙன மாளு மருள்."

என, தன்னுடம்பை வீக்குதற்பொருட்டுப் பிறிதோர் உயிரின் உடம்பைத்தின்பவன் எவ்வாறு அருள்பொருந்தியிருப்பான், என்னும் பொருளுடைய நீதிவசனம் பிறந்திருக்கின்றது. இஃதன்றியும்,

"உண்ணவூனை விரும்பியுயிர்க்கொலை
யெண்ணுவான்கொலைகண்டிரக்கான்கொலை
பண்ணுவாரைத்தடுத்துப்பகர்கிலா
னண்ணுவானிவரோடெனுநால்வரும்."

எனச்சிவதருமோத்தரத்திலும்,

"கொன்றான் கொலச்சொன்னான் கூசவறுத் தான்சுட்டான்
தின்றான் விலைக்கிட்டான் சென்றென்று—சொன்றவனைக்
குட்டவன்க ணிட்டெரிக்க வெந்துகொடு மெஞ்சாமல்
பட்டழுன்று வீழ்வர் பதைத்து"

எனப்பெருந்தேவனார் பாரதத்திலும்,

"கொன்றான் கொலையை யுடம்பட்டான் கோடாது
கொன்றதனைக்கொண்டான் கொழிக்குங்கால்—கொன்றதனை
அட்டான் அடவுண்டான் ஐவரினு மேலுளவாக்
கடடெறிந்த பாவஞ் சருத"

எனச் சிறுபஞ்சமூலத்திலும் சாற்றப்பட்டுள்ளன.

முதலில் தர்மத்துக்கு ஆதாரமே கொல்லாமை யென்பது, "தருமம்" மென்னும் மொழியைப் பகுத்து அறிவதனால் நன்குவெளியாகின்றது. காப்பாற்றுதலென்னும் பொருளுடைய முதனிலையா

கிய "த்ரு" என்னும் பகுதியிலிருந்து "தர்மம்" என்னும் மொழியானது உண்டாகியிருப்பதால் அம்மொழிக்குக் "கொல்லாமை" அல்லது வருத்தாமை என்பது முதற்பொருளாகவும் அக்கொடுஞ்செயலகற்ற முதற்காரணமாகிய ஜீவகாருண்யத்தினால் இயற்றப்படும் ஏனைய நல்வினைகள் 'கௌணம்' அல்லது 'இலக்கணை' யான பொருளாகவும் கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இவ்விடத்து மூன்றுவிதமான பூர்வபக்ஷங்களை இக்காலத்துக் கல்வியின் குணத்தினால் இழுக்குற்றமதியார்கள் சிலர் சிற்சில சமயங்களில் இறுமாந்து புகல்வதை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம்.

(1) அந்தணர் முதலிய மூன்று வருணத்தாரும் உயிர்கொன்று ஊனையுண்டதாகப் புராணமுதலிய பழைய நூல்களில் வரையப்பட்டுள்ளமையாலும்,

(2) பலவிதமான யாகங்களை வழுத்தும் மேலான நூல்களும் உயிரைக்கொன்று ஊனை ஆஹுதியாக அளிக்க இடங்கொடுத்தலாலும்,

(3) சாக்தம், காணபத்யம், சௌரம் முதலிய தந்திரங்களினாலும், நந்நாட்டில் தொன்றுதொட்டு, பிடாரி முதலிய தெய்வங்களுக்கு, ஆடு, கிடா, கோழி முதலிய பிராணிகளைப் பலிகொடுத்து வழிபாடுசெய்துவரும் வழக்கத்தினாலும், உயிர்கொல்லுதல் குற்றமன்றேயென்று அன்னவர் வாதிக்கின்றார்கள்.

முதலாவது, இரண்டாவது பூர்வபக்ஷங்கள், விதியின் கருத்தையும், அவ்விதி பிறந்தகாலத்தின் தன்மையையும், அவ்விதியின் கருத்தை நன்குறுத்துமாறு பெரியோர்களால் பின்னர் வரையப்பட்டிருக்கும் கட்டளைகளையும், கருதாது சிற்றறிவினால் மொழியப்படுகின்றன.

மானிடப்பிறவி இருபண்புகளினால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஐயறிவு பொருந்திய மிருகத்தன்மை அவன்கண் பொருந்தியிருப்பதால் இழிவாகிய இச்சை அல்லது ருசியென்னும் பண்பும், மற்றப்பிராணிகளுக்கு இயற்கையில்லாததும் மானிடப்பிறவிக்குமட்டும் உரித்

தானதுமான 'நீதி' யென்னும் பான்மையும், அவன்கண் அமைவுற்றிருக்கின்றன. இச்சையினின்று காமக்குரோத முதலிய அறுவிதப் பழுதுகள் மனத்தின்கண் உதிக்கின்றனவாகையால் அவ்விச்சையே எல்லாப்பாபங்களுக்கும் மூலகாரணமாகவும், நீதியானது நிச்யமிது அநித்யமிதுவென்னும் இருவிதமான நல்லறிவை விளைவித்து இச்சையை முற்றிலுமகற்றி அதற்குப்பிரதியாகஅருளைப்புகட்டி அதையே மென்மேலும் பெருகப்புரிந்து சேஹியைச் சிவனுக்கும் பெருமையுள்ளதாகவுமிருக்கின்றமையால் இச்சையைக்குறைப்பதும் நீதியை ஆசரிப்பதும்தான் எல்லா நூல்களிலும் உரைக்கப்படும் உபதேசங்களின் கருத்து.

அந்தத்தாத்பரியத்தையே வற்புறுத்தி மேற்சொல்லிய ஐயுயிர்களுக்கும் இயற்கையானது 'ருசி' யென்று பொருள்படுகிற 'animal instinct' எனவும், மானிடப்பிறவியில் புதிதாக உதிப்பது'நீதி' யென்று பொருள்படுகிற 'Moral responsibility' எனவும் 'Drummond' என்கிற மேனாட்டுப்பண்டிதர் ஆத்மாவின் ஊர்த்துவகதியென்று பொருள்படுகிற 'Ascent of man' என்னும் புஸ்தகத்தில் நன்கு விவரித்திருக்கின்றனர். அம்முறையே 'Social Evolution' என்னும் பிரபந்தத்தில் அந்நூலின் ஆசிரியராகிய 'Benjamin Kid' என்பவரும் அவ்விருபண்புகளில் ஒன்றுக்கு 'Inclination' எனவும் மற்றொருபண்புக்கு 'Sacrifice' எனவும் பெயர்கொடுத்து அவ்விருபண்புகளின் விருத்திகளைவிவரித்துத் துலக்கியிருக்கின்றனர். மானிடப்பிறவியிலும், தாழ்ந்தபண்பாகிய இச்சை யல்லது ருசியானது இருந்துகொண்டிருக்கின்றதென்றும் நீதியென்னும் பண்பானது மேலிட்டு வளர வளரத்தான் இச்சையென்னும் பண்பானது காலக்கிரமமாகக் குறைந்து விடுகிறதென்றும் ருசி முற்றிலுமகன்று நீதிமட்டும் பிரகாசித்து விளங்குங்காலையிற்றான் மானிடப்பிறவி பூர்ண விகாசத்தைஅடைகிறதென்றும் அவ்விரண்டு நூலாசிரியர்களும் புகன்றிருக்கின்றனர். அக்கருத்தையே சங்கேதமாகவிளக்கி நம்மவர் மேலாகவியந்துபாராட்டும் பாகவதநூலிலும் த் நவசரித்திரம் என்னும் புண்ணியகதைவடிவாகக் கூறியிருக்கின்றனர். அஃதெவ்வாறெனில், 'ஆத்மா' மேனேக்கிச்செல்லுந்திறமுடையவனுகையால் அவனுக்கு அப்பொருளையுடைய நாமமாகிய 'உத்தான

பாதன்' எனப்பெயரிட்டும், அவனிடத்தமைந்திருக்கும் இருபண்புகளையும் அவனுடைய இரண்டு மனைவிகளாகக் கற்பித்து, மேலான பண்பை 'சுநீதி' என்கிற மூத்தமனைவியாகவும், தாழ்ந்த பண்பை 'சுருசி' என்கிற இளையமனைவியாகவும் புகன்று, 'சுநீதி'யாகிய மூத்த மனைவியிடத்தில் நிலையான அறிவைக்குறிக்கின்ற 'த்ருவன்' என்கிற மைந்தன் பிறந்தானென்றும், ருசி அல்லது இச்சைக்கு உட்படுபவர் நீதியைக்கைவிடுவார் என்னும் கருத்தை விளக்கி, 'உத்தானபாதன்' 'சுருசி' யென்னும் இளையமனைவிக்குள்ளடங்கினவனாய் அவள் போதனைக்குள்ளாகி 'சுநீதி'யையும் அவள் மைந்தன் த்ருவனையும் அகற்றிவிட்டானெனவும், காலக்கிரமமாக நிலையான அறிவானது மேன்மேலும் வளர்ந்து மானிடப்பிறவியை இச்சை அல்லது ருசியென்னும் தளையினின்றும்விலக்கி மேலான பதவியைப்பயக்கும் என்பதை நன்கு முத்தி 'த்ருவன்' தவம்புரிந்து ஞானியாய்த் தன்தந்தைக்கும் சகோதரனாலும் திரும்புதலற்ற உத்தமபதவியை வாங்கியளித்தானெனவும் அக்கதைக்குப் பொருளாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

பூச்சிக்குழாம்.

[ஸ்ரீமந்-வி. நரசிம்ம ஐயங்காரவர்கள், எம். ஏ. எழுதியது.]

குற்ற மிலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாச் சுற்று முலகு—திருக்குறள்.

இவ்வுலகத்துள்ளவும் ஜீவப் பிராணிகள் எவற்றுள்ளும் மனிதர்களே, தனித்தனி வசிக்காது, பலரோடு ஒன்று சேர்ந்து ஜனசமூகங்களாகக் கூடிவாழக் காண்கின்றோம். இங்ஙனம் ஜனசமூகங்களாகக் கூடிவாழ்வதின் பயன் பலவுண்டென்பதற்கு ஐயமின்று. இது காரணம் பற்றியே, பேராறுகளிற சஞ்சரிக்கும் நீர் நாய்கள் ஒருங்கே சேர்ந்து கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்நாளைப் போக்குவன. இவற்றுட் சில மரங்கொண்டுவர, சில மண் சேர்க்க, சில அணைகட்ட, வேறு சில உணவு தேடிச் சேகரிக்க, சில கூட்டத்தையும் இருப்பிடத்தையும்

பாதுகாக்க, கூட்டத்தின் கருமங்கள் யாவும் செவ்வனே முடிந்தேறி நீர் வாசிகள் சுகமுறுவர். இவ்வண்ணமே, சமூகங்களாகத் தொகுத்துக் கூட்டுறவு கொண்டாடும் பூச்சிகள் சிலவுண்டு. அப்பூச்சிக் கூட்டங்கட்கு ஈங்குப் "பூச்சிக்குழாம்" என்னும் பெயரளிப்போம்.

முதன்முதல் பூச்சி குஞ்சுபொரிப்பதைக் குறித்துச் சில சொல்வது அவசியம். ஏனெனில், பின்பு விவரிக்கப்படும் பூச்சிக் கூட்டங்களின் இரகசியங்கள் நன்கு புலப்படும் பொருட்டேயாம். பூச்சி முட்டையினின்று சிறு புழுவொன்று வெளிவரும். இந்த நிலையிலிருக்குங்கால் அப்புழு மிகச் சுருசுருப்பாய்ச் செடிகளினிலைகளைத் தின்று நீண்டு பருக்கும். பிறகு இந்நிலைமாறித் தன்னைச் சுற்றிலும் பட்டுப் போன்ற ஒரு பொருளால் சிறுகூடொன்று கட்டிக்கொண்டு அதனுள் அங்காகாரமின்றிச் சிலநாள் வாழும். அக்காலத்துச் சுவாசம் விடுவதுமில்லையாம். இவ்வாறு சில நாட் செல்லப், பின்பு கூடுடைந்து, பரமாத்மாவைக் காணப் பலகாலம் யோகத்திலிருந்து அதைக்கண்ட சிவாத்மாப்போல, சிறகுபெற்று ஆனந்த பரவசத்துடன் வெளிப்போம். இவ்வண்ணமே பூச்சிகள் யாவையும், புழு உரு, புழுக்கூட்டுரு எனப்பலவுரு மாறிமாறிக் கடைசியாய் முழுப் பூச்சியாகின்றனவென்னும் விஷயம் ஞாபகத்திலிருத்தல் வேண்டும்.

சமூகங்களாக ஒருங்கேகூடிச் சீவிக்கும் பூச்சிகள் சிலவுண்டென்று முன்னே சொன்னோம். அவையாவன:—கறையான், குளவி, எறும்பு, தேனீ என்பனவை. இவற்றின் கூட்டமொவ்வொன்றைப் பற்றியுஞ் சில சொல்லுவோம்.

கறையான்.

இவை மிகுதியும் உஷ்ணப்பிரதேசங்களில் வசிப்பன. நாமிருக்கின்ற வீடுகட்டும் மரங்கட்கும் பெருவேருக்கு மிவை செய்யுஞ் சேதம் யாவருமறிந்த விஷயம். இவற்றின் கூட்டமொன்றில் மூன்றுவகை வருணங்களுண்டு; அவையாவன:-பெண்கறையான், ஆண்கறையான், ஆணும் பெண்ணுமல்லாத அலிக்கறையான். ஒவ்வொரு புற்றிற்கும் ஒருபெண்ணும் ஓர் ஆணுமேயிருக்கும். பெண்ணை இராணியென்றும் ஆணை அரசனென்றும் வழுத்தல் தகுதியாகும். அலி இருவகைப்

படும். சிலர் ஊழியஞ் செய்வோர்: சிலர் யுத்தவீரர். யுத்த வீரர்களோ, மண்டைபருத்து அலகுகள் மிக வளரப்பெற்றவர்கள். புற்றைப் பாதுகாப்பதுவே இன்னோர்கருமம்; ஆனால் ஊழியக்காரர் செய்யும்பணி பலவாம்; கூடுகட்டுதல், தீனிசேகரித்தல், மராமத்துப் பார்த்தல், குஞ்சுகளைப் பேணுதல் முதலியனவாம். அரசியுமரசனும் குஞ்சு பிறப்பித்துங் கூட்டை நிரப்புவதைத்தவிர வேறொன்றுஞ் செய்பவரல்லர்.

மாரிகாலம் நெருங்கவே, ஆணும்பெண்ணும் (இவற்றிற்கே சிறகுண்டு) தமது அழகிய சிறகை விரித்தாடித் தாமிருக்குமுன்னதமாடத்தினின்றும் மாலையில் வெளிப்போம். மறுநாட்காலை தமது ஆட்டமுமோய்ந்து, இறகையுமிழந்து, மண்ணிற்புரண்டு கிடக்க, சில பறவைகட்குஞ் சில எறும்புகட்கும், சில மனிதர்கட்கு மிரையாகும். இத்துணை இடுக்கண்களிடையில் இரண்டொரு ஆணும்பெண்ணுந் தப்பியோடப் பார்க்கலாம். ஆனால், ஓய்வில்லாதோடித்திரியும் ஊழியக்காரிற் சிலர் இங்ஙனம் பிணக்கோலங் கொண்டு வெட்கமின்றியொன்றையொன்று பற்றிவருமிவரைக் கண்டால், ஆணையும் பெண்ணையுமழைத்து, அவற்றுக்கு மணக்கோலமிட்டுத் தக்கமரியாதை செய்து கொண்டுபோய்ச், சிறியமண் கூடுகட்டி அதிலிருத்துவார்கள். ஆங்கு, காமனுங்கணைகள் வீச, ஆணும்பெண்ணும் புணர அரசி கருப்பந்தரிப்பாள். அக்காலந்தொட்டு, அரசியினுடம்புபூரிக்க, மூன்றங்குல நீளமாவாள்; இரண்டுவருடகாலமுயிர் தரிப்பாள். அரசியின் உப்பரிகையைச்சுற்றி எக்காலத்தும் பட்டாளமொன்று காத்திருப்பதுந் தவிர மெய்காப்பாளருஞ் சிலருண்டு. இவையன்றி அரசியின் மாடத்தைச்சுற்றி எண்ணிறந்த வேலைக்காரர்களும் படையாளர்களும் அரசியினாணையை எதிர்பார்த்துக் கைகட்டி வாய்பொத்திக் காத்திருப்பார்கள். அரசிமுட்டையிடயிட அவற்றைப் போஷணைசாலைக்கெடுத்துப்போவார்கள். அந்த முட்டை குஞ்சாகமாறி வெளிவரும்.

கறையான் மறைவிலேயே தங்கருமங்களை நடாத்துவன. ஊழியஞ் செய்வோர் தாம் போமிடமெல்லாம் மண்ணால் மறைவுபாதையமைத்து அதன்வழியே பிரயாணஞ்செய்வார்கள். கூட்டிற்கு யாதொரு விபத்து நேரிடினும், பாதை இடிந்துபோகினும், அவற்றை உடனுக்கு

டனே மராமத்துச்செய்வார்கள்; ஓரிரவிற்குள் உத்தேசம் நூறடி நீளமுள்ள கட்டிடமெழுப்பிவிடுவார்கள். அரசன் அரசியிவ்விருவரிருக்குங்கூடம் நீங்கலாக மற்றக்கூடுமுழுவதுமிடிந்துபோனாலும், முன்போல், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கொண்ட புதிய அரண்மனையொன்று கட்டிவிடுவார்கள். அரசி பருக்கப்பருக்க அவளுக்குத்தக்க அறையமைப்பார்கள். இத்தகைய வேலையுடன், உண்டியுஞ் சேகரித்தல் வேண்டும். அதற்காக மரங்களைத் துளைத்து, அவற்றினின்றும் ஓர்வகைப் பிசினுஞ்சாறுமெடுத்து ஆகாரமாயுபயோகிப்பார்கள்.

வேறொரு கூட்டத்தார் வந்து எதிர்த்து மதில்களிற்றுவாரஞ் செய்வரேல், வேலைக்காரர்கள் திடீரென்று மறைய, போர்வீரர் நூற்றுக்கணக்காய் வெளிவருவார்கள். ஆனால் முதன்முதல் சிலரே வெளிவந்து வேவு பார்ப்பார்கள். பின்பு சிலர் பலராகி யுத்தஞ்செய்வார்கள். போர்புரியுங்காலுண்டாங்கோபமும், ஆவேசமுஞ்சொல்லுந்தரத்தவல்ல. அவசரத்திற் கை கால் தவறிக்கீழேயுருண்டு விழுவார்கள். விழமுன்னெழுந்து நிற்பார்கள். சண்டை நின்று எதிரி கண்மறைந்தவுடன் போர்வீரர்களனைவருந் தங்கூட்டிற்குத் திரும்புவார்கள். உடனே பணியாளர் வெளிவந்து போராலுண்டான சேதத்தைப்பழுதுபார்ப்பார்கள். இரண்டொரு யுத்தவீரர் மட்டும் வேலை செவ்வனே நடக்கின்றதாவென்று மேற்பார்வை பார்ப்பார்கள். அம்மம்ம! என்ன எச்சரிக்கை! என்ன ஜாக்கிரதை! என்ன சுற்றத்தாரபிமானம்! ஐப்பானியரிடத்து மிவ்வளவுண்டோ?

குளவி.

குளவிகளுட் சிலசாதிமட்டுமே கூட்டமாய் வசிக்கும். ஒவ்வொரு சமூகமும் ஆண்பெண் அலிகளாலானது. பெண்களுளிருவகையுண்டு. ஒன்று ஆண் பெண்ணாகிய விருவகைமுட்டையுமிடும். மற்றொன்று ஆண்முட்டை மட்டுமேயிடும். மாரிக்காலத்துவக்கத்தில் பெண்குளவிதவிர மற்றயாவையுமிறந்துபோம். தனியே விடப்பட்டபெண்ணே மண்ணினாலாவது மெழுகினாலாவது கூடுகட்டி அதில் முட்டையிடும். கட்டினறைகளொவ்வொன்றிலும் ஒரு முட்டையையும், அம்முட்டைக்கிரையாக மற்றப்பூச்சிகளின் புழுவைக்கொன்றதுங் கொல்லாததுமாய் வைத்துப் பின்பு அறையின் வாயை மூடிவிடும்.

குளவிமுட்டையினின்று புழு வெளிவந்து இரையாகவைத்திருக்கு மற்றப்புழுக்களையுண்டு பருத்துச் சிலகாலஞ் சென்றதுங்கூட்டைப் பிளந்துகொண்டு குளவி வெளியேறும். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் பெண்குளவியே மிகவுண்டு. ஆண் சிலவே; இவை கூட்டைச்சுத்தி செய்யும், பிணங்களை அப்புறப்படுத்தும். அலிகளோ எண்ணிறந்தவை. கோடைகாலத்தும் இலையுதிர்காலத்தும் வெளியிற்சென்று தேனை சேகரித்து அதிற்சிறிதுபாகத்தைக் குஞ்சுகட்காக வைத்துவிட்டு மற்றயதைப் பாகித்துண்ணும். இவற்றின் முன்யோசனையுஞ் சாவதானமும் யாவர்க்கும் வியப்புண்டாக்குந் தரத்தவன்றோ?

எறும்பு.

எறும்புக்கூட்டங்களில் ஊழியக்காரர்க்கே போர்த்தொழிலுரித்து. அரசியர் சிலருளர். பொறுமைகொண்டு ஒருவரோடொருவர் எதிர்த்துப் போர்புரியாது ஒற்றுமையாய் வாழ்வார்கள். ஆணெறும்புகளோ அரசியரோடு புணர்ந்தபிறகு இவ்வுலகத்தில் முழுவதும் வெறுத்தனபோல் உயிர்நீக்கும். அரசரிறந்ததைக்கண்ணுற்ற பட்டமகிஷியர் தமக்கு வந்த துன்பத்தை நினைத்துருகி தமக்காடையாகவு மாபரணமாகவுமிருந்த இறகுகளைத்தாமே கொய்தெறிந்துவிட்டு அமங்கலிகளாகிய தம்முகத்தை வெளிக்காட்டாது கூட்டிலேயே வாசஞ்செய்வார்கள். இத்தகைய அன்பு, உலகவெறுப்பு, விசுவாசமுதலிய குணநிசயங்களைப்பற்றி நாம் மிக எழுதவும் வேண்டுமோ?

கோடைக்காலப்பிற்பகுதியில் இறகுகொண்ட ஆணும்பெண்ணும் அறைகளினின்று வெளிவந்து புற்றுமுழுதிலும் நிறைந்துபோம். திடீரென்று ஆணெறும்புகள் சத்தஞ்செய்து ஆகாயத்திற்புறப்படும். அவற்றை அரசியரும் பின்றொடர்வார்கள். ஆகாயத்திலிவ்வாறு ஆணும்பெண்ணும் நிறையவே ஆண் கோணலாயக் குமிக்கும் பறப்பதையும் பெண் இறகை நன்றுவிரித்து அந்தரத்திலசைவின்றி நிற்றலையுங் கண்ணுளோர் பன்முறையுங்கண்டிருப்பார்கள். அரசி கம்பீரமாய் "விர்" "விர்" என்று ஆகாயத்திலெழவே அவளைக்கண்ட ஆணெறும்புகளிற்பல அவளைக்கைப்பற்றுவான்வேண்டி, தமயந்தியின் சுயம்வரத்திற்கு வந்து கூடிய அரசர்போல்

அவளைச்சுற்றி வட்டமிடும். நவளைப்போற் பாக்கியம்பெற்ற சில புருஷர்கள்தாம் பெண்டிர்களா லங்கீகரிக்கப்படுவார்கள். ஆகாயத்திலேயே காந்தர்வமணம்புரிவார்கள். உடனே ஆண்மரிக்கப் பெண்ணுந் தன் சிறகையொடித்து துன்பத்திலாழ்ந்துகிடக்கும். அத்தருணத்துப் பணியாளர்பலர் வந்து அவளையெடுத்துச்சென்று தகுந்தவிடமொன்றிற் சேர்ப்பார்கள். அங்கே பணிவிடை பலவுஞ்செய்து அன்னமூட்டி உற்சாகப்படுத்தி ஆசனத்திருத்துவார்கள். பட்டாபிஷேககாலங்களில் நடக்குமுற்சவங்கள் பலவாம். சில ஆடுவன, சில ஓடுவன, சில குதிப்பன, சில ஆரவாரிப்பன, சில அரசியைத்தூக்கி ஊர்வலம்வருவன.

அரசி முட்டையிடவும் அவற்றைத் தம்வாயாற்கவ்வித் தனித்தனியறைகளிற்சேர்த்துக் குஞ்சுபொரிக்கும் வரையில் ஊழியஞ்செய்வோர் பாதுகாப்பார்கள். ஆகாயத்தின் சீதோஷ்ணஸ்திதிக்குத்தக்கவாறு முட்டைகளை வெவ்வேறிடமாற்றுவதுமுண்டு. இதுவிஷயம் நாமிலக்கணம் பயிலுங்கால் கற்று இத்தருணமறந்த "எறும்புமுட்டைகொண்டு திட்டை ஏறினால் மழைபெய்தது" என்னுமுதாரணமுகத்தான் நன்குவிளங்கும். மழை வருவதை எதிர்நோக்கி முட்டை தரையின்கீழிருந்தால் மழைச்சலத்தால் நனைந்துபோதல் திண்ணமாதலால் அவற்றை வேறிடங்கொண்டு செல்வது தகுதியன்றோ! இன்னும் ஊழியக்காரர் செய்யுங்கருமங்கள் பலவுண்டு. புழுக்களுக்கன்னமூட்டிச் சுத்திசெய்து தும்பைப்பூப்போல் வெண்மையாய் வைத்திருப்பார்கள். சிற்சிலவமயத்து முட்டையையாரேனும் மிதித்துவிடின் மண்ணோடு கலந்துகிடக்கும் முட்டையை ஒவ்வொன்றாய்ப் பிரித்துப் புற்றிற்குக்கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார்கள். வளைகளை பராமரித்துப்பார்ப்பார்கள். எறும்புப்புற்றொன்றை நாங்கண்ணுற் காணில் அதனினுமதிசயக்காட்சியுண்டோ! புற்றினொருபுறம் முட்டை குவியல்குவியலாய்க் கிடக்கும்; மற்றொருபுறம் புழுக்கள் வெள்ளியங்கிரிபோல் விளங்கும். வேறொருபுறம் குஞ்சுகட்குப் பணியாளர் அன்னமூட்டுவார்கள். இன்னொருபுறம் பாதை, அறை முதலியவற்றைச் சுத்தஞ்செய்வார்கள். மற்றொருபுறம் சிலர் கைவிரித்துப்படுத்து இளைப்பாறுவார்கள்.

எறும்புச் சமூகங்களொன்றோடொன்று யுத்தம்புரிவது மிக்கவற்புதக்காட்சியே. சிலஜாதியெறும்பு வேறொருஜாதியெறும்பைக் கைதிகளாகக்கொண்டு அவற்றைத் தங்கூட்டத்தார்க்குப் பணிவிடை செய்விக்கும். ஆயினும், மிக்கநேசத்துடனும், தங்கூட்டத்தார்க்குக் காட்டு மபிமானத்துடனும் அவற்றைப்பாராட்டும். மற்றொரு ஜாதியெறும்பு தங்கூட்டத்தோடு வைத்துப்பசுப்போற் பாதுகாத்துவரும் வேறுசிலபூச்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் போர் புரிவதுண்டு. இப்பூச்சிகள் வண்டினத்தைச் சேர்ந்தவை. இவற்றை யெறும்புகள் தம்மலகுகளாற்றட்ட, அவை தமதுடம்பினின்றுமொழுகுந் தேன்போன்ற ஒரு ரசத்தையீனும். அதைப்பருகி இச்சாதி எறும்பு களிக்கும். மானுடர் பசுவை வைத்துக்காப்பாற்றிப் பாலருந்துவது போல் இவ்வெறும்பு அப்பூச்சிகளை வைத்துப்பாராட்டி இன்பந்துய்க்கும். அச்சிறுவண்டுகளை எறும்புகள் ஓரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் குடிபோகுங்கால் கூட்டிக்கொண்டு பிரயாணஞ்செய்யப்பார்த்திருக்கலாம்.

(இன்னும் வரும்.)

உ

சிவமயம்.

இராமாவதாரச் செய்யுட்பாடாந்தரம்.

நட்புக்கோட்படலம்.

ஏறி னனவ னெவரு மஞ்சுறச்
சீறி னனெடுஞ் சிகர மெய்தினன்
வேறி லாதவன் புதல்வன் மெய்ம்மையா
மாறி னனும்வந் தடிவ ணங்கினன்.

என்னும் ௬௩-ம் செய்யுளில், 'வேறிலாதவன் புதல்வன்மெய்ம்மையா—மாறினனும் வந்தடிவணங்கினன்' என்பது, 'வேறிலாதவன்புரியதம்முன்மேன்—மாறிலானும் வந்தடிவணங்கினன்' எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னையதுபொருட்பொருத்தமின்றாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. மாறிலான் - மாறுபாடில்லாதவன்.

நட்புக்கோட்படலம்.

உன்னி னேனின துள்ளத்தி னுள்ளத்தை யுரவோ
யன்ன வாலியைக் காலனுக் களிப்பதோ ராற்ற
லின்ன வீரர்பா லில்லையென் றயிர்த்தனை யினியான்
சொன்ன கேட்டவை கடைப்பிடிப் பாயெனச் சொன்னான்.

என்னும் எஅ-ம் செய்யுளில், 'உள்ளத்தினுள்ளத்தை' என்பது, 'உள்ளத்தினுற்றதை' எனக்காணப்படுகின்றது. மனத்திற் பொருந்தியதை என்னும் பொருள்படவருதலின் பின்னையதே சிறப்புடைத்து. தகரமெய்யை விரித்தலாகக்கொண்டு பொருள்கொள்ளின்முன்னையதும் பொருந்தும்.

௸

துன்பு தோன்றிய பொழுதுடன் றோன்றின னெவர்க்கு
முன்பு தோன்றலை யறிதற்கு முடிவெனென் றியம்ப
வன்பு சான்றென வுரைத்தன னையவெ னாக்கை
வென்பு தோன்றல் வருகின வெனிற்பிறி தெவனோ.

என்னும் அஉ-ம் செய்யுளில், 'துன்புதோன்றியபொழுதுடன்றோன்றினனெவர்க்கு--முன்புதோன்றலையறிதற்கு முடிவெனென்றியம்ப' என்பது, 'துன்புதோன்றிய வுடலிடைத் தோன்றினனறித—லின்புதோன்றுமக்கடவுளை யெவ்வகையெனயான்' எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னையது பொருட்பொருத்தமின்றாதலிற் பின்னையதேபொருத்தமுடைத்து. பின்னையதற்கு 'துன்பமே உருவாகத்தோன்றிய உடலையெடுத்துப்பிறந்தேன், அத்தன்மையனாகியயான், இன்பமே உருவாகத்தோன்றிய அந்தக் (கட்புலனாகாக்) கடவுளை எவ்வாறு அறிவேனென்றுகூற—எனப்பொருள் கொள்க. 'துன்புதோன்றிய பொழுதுடன்றோன்றுவன்' என்னும்பாடமும் பொருத்தமின்று.

மராமரப்படலம்.

கலைகண் டோங்கிய மதியமுங் சதிரவன் றானுந்
தலைகண் டோடுசெற் கருந்தவங் தொடர்குறுஞ் சாரன்
மலைகண் டோமென்ப தல்லது மலர்திசை யயர்க்கு
நிலைகண் டோமெனத் தெரிப்பருந் தரத்தன வேழும.

என்னும் ௨-ம் செய்யுளில், 'இலைகண்டோமெனத் தெரிப்பருந்தாத் தனவேழும்' என்பது, 'இலைகண்டல்லது தெரிப்பருந்தாத் தவவேழும்' எனக்காணப்படுகின்றது. மலையைக்கண்டோமென்று சொல்வதன்றி இலையைக் கண்டேயல்லாமல் மரமென்றுதெரிதற்கரியது என்ப் பொருள்கொள்ளுமிடத்துப் பின்னையதேபொருத்தமுடைத்து. 'மலைகண்டோமென்பதல்லது' என்பதிலுள்ள 'அல்லது' என்பதை 'அருமை'போடுமுடிக்க. முன்னையபாடத்திலும் இதிற்பொருள் சிறத்தல்காண்க.

மராமரப்படலம்.

எய்தல் காண்டுங்கொலின்னமென் றரிதின்வர் தெய்திப்
பொய்யின் மாருதி முதலினோர் புகழ்வுறும் பொழுதின்
மொய்கொள் வார்சிலை நாணினை முறையுற வாங்கி
வெய்ய வாளியை யாளுடை வில்லியும் விட்டான்.

என்னும் ௧௩-ம் செய்யுளில், 'புகழ்வுறும்பொழுதில்' என்பது 'புடையுறும்பொழுதில்' எனக்காணப்படுகின்றது. மாருதியனோர் எய்தல் காண்டும் என்று புடையில்வந்தார் எனப் பொருள்படுதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

கலன்காண்படலம்.

முளரிமேல் வைகுவான் முருகற் றந்தவத்
தளிரியல் பாகத்தான் றடக்கை யாழியா
னளவியொன் றுவரோ வன்றி யையமில்
கிளவியர் தனித்தனி கிடைப்ப ரோதுணே.

என்னும் ௧௫-ம் செய்யுளில், 'ஐயமில்—கிளவியர்' என்பது 'ஐயமில்—கிளவியில்' எனக்காணப்படுகின்றது. ஐயமற்ற (உவமைச்) சொல்லில் எனப் பொருள்கொள்ளுமிடத்துப் பொருள்சிறத்தலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. 'ஐயமில்கிளவியர்' என்பது சண்டிப் பயனின்றிவாளாநிற்றலிற் பொருத்தமின்று.

வேறு

வெங்க ணாளி யேறு மீளி மாவும் வேக நாகமுஞ்
சிங்க வேறு மண்டொ டுங்கி மண்ட வன்ன செய்கையர்
தங்கு சால மூல மார்த மால வேல மாலைபோற்
பொங்கு நாக முந்து வன்று சார லூடு போயினர்.

என்னும் ௧௪-ம் செய்யுளில், ‘வெங்கணாளியேறு மீளிமாவும் வேகநாகமும்’ என்பது ‘வெங்கண்யாளியோடுபாயும் வேங்கைதானும் வேகமாம்’ எனக்காணப்படுகின்றது. இங்கே சுக்கிரீவன் அநுமன் இராமன் இலக்குவன் என்னும் நால்வருமே கூடியிருப்போராதலின் அந்நால்வருக்குமே இங்கே உவமைகூறுதல் சிறப்பாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. முன்னையதற்கு ஒருவமை கூடிவருதலிற்பொருத்தமின்று. நாகம்—சுக்கிரீவன். வேங்கை—அநுமன். சிங்கவேறிரண்டு—இராமஇலக்குவர். ‘மாலைபோல்’ என்பதும் ‘ஆனுடன்’ எனக்காணப்படுகின்றது. இதுவேபொருத்தமாதல்காண்க.

வாலிவதைப்படலம்.

ஆயிடைத் தாரையென் றமுதிற் றோன்றிய
வேயிடைத் தோளினா ளிடைவி லக்கினாள்
வாயிடைப் புகைவர வாலி கண்வருந்
தீயிடைத் தன்னெடுங் கூந்த றீகின்றாள்.

என்னும் ௧௧-ம் செய்யுளில், ‘வேயிடைத்தோளினாளிடைவிலக்கினாள்’ என்பது ‘வேயிடைத்தோளினாள் விரைவிற்பற்றினாள்’ எனக்காணப்படுகின்றது. இந்நூலின் முதனூலாகிய வான்மீகிராமாயணத்தில் “தாரை வாலியைக் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு அவன் நன்மைகருதி அவனைத் தடுப்பாளாயினாள்” (ஸ்ரீமத்-கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு, கிஷ்கிந்தாகாண்டம் பதினைந்தாஞ்சருக்கம் ௫[illegible]-ம் பக்கம்.) எனக்கூறப்பட்டிருத்தலின் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. பற்றினாள் என்பதற்குப் பற்றி விலக்கினாள் எனப் பொருள் கொள்க.

இங்ஙனம்,
சி. கணேசையர்,
புன்னாலைக்கட்டுவன்,
யாழ்ப்பாணம்.

RIENTAL MANUSCRIPTS
NOV

சிவமயம்.

அறிவு.*

[ஸ்ரீமத்-காரை. கா. சிவசிதம்பர ஐயரவர்கள் உபந்நியாசம்.]

அலைகடலாற்சூழப்பட்ட அவனியின்கண்ணே ஈசுவரனாற்சிருட்டிக்கப்பட்டபிராணிகளுக்குள்ளே மிருகங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் மிகுவேற்றுமையுண்டென்பது யாவருமறிந்தவிஷயமன்றோ? மிருகங்களுக்கு காண்டல், கேட்டல், மோத்தல், உருசித்தல், பரிசித்தல், என ஐந்து பிரதம உணர்ச்சிகளுண்டு. இந்த உணர்ச்சி அல்லது அறிவிற்குக்காரணம் மிருகங்களின் தாதுக்களேயாகும். இந்தத்தாதுக்கள் பிறபொருளைப்பரிசித்தநிலையிலே மேற்கூறிய ஐவகை உணர்வும் உண்டாகின்றன. மிருகங்களின் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களின் தாதுக்கள் பிறபொருள்களை மூன்றுவிதமாகப்பரிசிக்கின்றன. என்னவெனில், மெய்யும் வாயும் பிறபொருள்கள் தம்மேல் நேரே தாக்குதலினால் பரிசத்தையும் உருசியையும் முறையே அறிகின்றன. மூக்கு, பிறபொருள்களின் நண்ணிய அணுக்கள் தனக்கும் அப்பொருளுக்கும் இடையிலுள்ள வாயுவின்மூலமாய்ச்சென்று அதன் துவாரத் துட்புறத்திற்படுதலினால் உணர்வடைகின்றது. கண்ணும் செவியும் தம்மெதிர்நிற்கின்ற பொருள்கள் முறையே ஆகாயத்தி (Ether) லும் வாயுவிலும் சலனங்களையுண்டாக்க அச்சலனங்கள் நீரிலுண்டாகும் அலைகள்போற் பரந்துதாக்க உணர்கின்றன. இப்படி எவ்வகைப்பட்ட உணர்ச்சிக்கும் ஆதாரமாகியதாதுக்களுக்கு மூலஸ்தானமாக விளங்குவது மூளையேயாகும். எப்பொருள் எப்பொறியிற்றாக்கினும் அதை உணரத்தக்கதானம் மூளையேயாதலால் அறிவிற்குப்பற்றுக்கோடு தாதுசங்கமம்பொருந்திய சீவவர்க்கங்களின் மூளையேயாகும். சீவவர்க்கங்கள் தங்கள் பஞ்சேந்திரியங்களாலுமுணரப்பட்ட உணர்ச்சியைப்பதித்து, பின்னரதனை

* இவ்வுபந்நியாசம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆறாவது வருஷோற்சவ தினங்களில் ஒன்றாகிய 1907-௵ மே-௴ 25-௳ மாலை கூடிய வித்வச்சபையில் படிக்கப்பெற்றது.

க்கவனிக்குஞ்சத்தியே மனமாகும். மிருகங்கள் தம்தம் நிலைமைக்குத்தக்க இயற்கையறிவையுடையவைகளாய்ச் சீவித்து ஒரேவகைப் பழக்கமுடையவைகளாய், தாம் உண்டாக்கப்பட்ட காலம் முதல் இந்நாள்காறும் தாமாய் யாதும் நூதனசம்பவங்களை முயற்சிபண்ணிச்செய்யாமலும், ஒன்று தன்னினமாகிய மற்றொன்றைப்பார்க்கினும் தேர்ச்சியடையாமலுமிருக்கின்றன. பல்லாயிரம் வருடங்கட்குமுன் கட்டின கூண்டின்வண்ணமே குருவி தற்காலத்துங் கூண்டுகட்டுகின்றது. பார்ப்பவர்கள் தேன்கூட்டின் அமைப்பு மிகவிசித்திரமானவையென்று சொல்லவேண்டுமேனும், ஆதிமுதலாக அமைக்கப்பட்டதேன்கூடுகள் இவ்வாறேயமைக்கப்பட்டதேயன்றி தேனீக்கள் காலத்துக்குக்காலம் தேர்ச்சியடைந்து இவ்வாறு அமைத்திருக்கின்றனவென்று கொள்வதற்கு யாதோர் ஆதாரமும் இல்லை. மிருகங்களுக்கு இவ்வாறாய அறிவு இயற்கையென்றும் இயற்கைப் பழக்கமென்றும் ஊகிக்கவேண்டியதேயாகும்.

மிருகங்களுக்கும் மக்கட்கும் பஞ்சேந்திரியவுணர்ச்சி ஒருபடித்தாயினும், மக்களோ அப்பஞ்சேந்திரியங்களோடு யுத்தியென்னும் அகவிந்திரியமுஞ்சேர்ந்து * ஆறறிவுடையராய் ஒவ்வொன்றையும் பகுத்தறியும் உணர்ச்சியின் திட்பத்தானே சிறந்தவரென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கலாகும். கடவுள் சர்வஞ்ஞரும் மனுஷன் கிஞ்சிஞ்ஞனுமாயிருப்பினும் யுத்தியென்னுமித்தத்துவம் அவனை மிருகங்களினின்றும் விசேஷப்படுத்தி, கடவுளோடு ஒருவாறு இணைத்துவிடுகின்றதென்னல்வழுவாகாது. இது செய்யலாம், இது செய்யப்படாது என்னும் விதிவிலக்குகளைப் பகுத்தறியுமுணர்ச்சி அவர்க்கில்லையோ அவர்க்கும் மிருகங்களுக்கும் யாதொருபேதமுமில்லையென்பதே அறிவாளரின்கொள்கையாகும். மனிதரின் பகுத்தறியுந்தன்மை அவனவன் சார்ந்திருக்கும் இனத்துக்கேற்றபடியேயிருக்கிறதெனவும், அவனுக்கு இயற்கையிலேபகுத்தறிவு என்பது கிடையாதெனவும் சிலமனோதத்துவசாஸ்திரிகள் வாதிக்கின்றார்கள். அவ்வாறு கூறுவது பொருந்தாது. ஆயினும், அவர்கள் கூறுவது முழுதும் அபத்தமென்று சொல்வதற்கு இயையாது. மனிதனுடைய

* மனிதர் ஐயறிவுடையரென்பது ஒருபாலார்கொள்கை: அது பொருந்தாது.

இயற்கையறிவு சேர்க்கைக்குத்தக்கதாய் உண்டாமென்பது உண்மையே. இக்காரணம்பற்றியன்றோ சீர்படவேண்டிய ஒவ்வொருவனும் சன்மார்க்க சங்கத்தை மேவவேண்டுமென்றும், நல்லோரை நாடவேண்டுமென்றும்; தீயாரைவிட்டகலவேண்டுமென்றும் பண்டைக்காலத்தான்றோர் வற்புறுத்திக்கூறியுள்ளார். பகுத்தறிவு பழக்கத்துக்கேற்றபெற்றித்தாய்த் திருந்துந் தன்மையாலேயே பகுத்தறிவு என்பது இயல்பாக மக்களிடத்தில்லையென்று சாதிப்பது தர்க்கிகலட்சணமாகுமா? எங்ஙனமெனில், "இணக்கறிந்திணங்கு" எனக்கூறிய ஆன்றோர் வசனப்படி இன்னதை நல்லிணக்கமென்றும், சங்கமென்றும், இன்னதை அஃதல்லவென்றும் ஆதியில் அறிந்துகொள்வதற்குப் பகுத்தறியும் உணர்ச்சி ஒவ்வொருவனுக்கும் அத்தியாவசியகம் வேண்டற்பாலதேயாகும். "வித்தில்லாச்சம்பிரதாயம் மேலுமில்லை கீழுமில்லை" என்றபடி மனிதனுக்கு ஆதிதொட்டு இயல்பாயில்லாத வோர்தத்துவம் இடையிலுண்டாதல் கூடாது. பின்னை, பகுத்தறிவு என்னும் தத்துவம் சுபாவத்தில் சமட்டிரூபமாயிருந்து பின்சேர்மானம், பழக்கம் என்பவற்றிற்கேற்க விரிந்து பலமுறுகின்றதெனச் சொல்வதே சரியாகும். பகுத்தறிவு முற்றுமேயில்லை: சார்பினாற்றான் பகுத்தறிவு உண்டாகிறதென்று வாதிக்கும் மனோதத்துவசாஸ்திரிகள், ஆதியில் மனிதனுக்குப்பகுத்தறிவு எப்படி உண்டாயதென்பதை விளக்கிக்காட்டுவாராக. உலகத்திலே அறிவைவிட உயர்ந்தபொருள் யாதொன்றுமில்லை. விலையேற்றமுள்ள நவரத்தினங்களும், பொன் முதலிய லோகவகைகளும் அறிவிற்கு இணையாகாவே. மின்சாரத்தபால், நீராவியந்திரம் முதலிய மிக்க அதிசயமான ஏற்பாடுகளெல்லாம் அவற்றைக்கண்டுபிடித்தவர்களின் திட்பமான அறிவின் மகத்துவத்தை விளக்கிக்காண்பிக்கின்றனவல்லவா? அஃதின்றி, அவர்களின்பொருள், குலம் முதலியவற்றை உத்கிருஷ்டமாகக்காண்பிக்கவில்லையே. ஆகையால், அறிவே பிரதானப்பொருளன்றி மற்றவையவ்வளவு சிறப்புடையனவல்ல என்றுகொள்வதற்குந்தடையுண்டா? தக்க அறிவாளிக்குச் சொந்தத்தேசமென்றும் அன்னியதேசமென்றுமில்லையே. அறிவாளிக்கு எல்லாத்தேசமுஞ் சொந்தத்தேசமாகுமல்லவா? அவனுக்குப்பகைவரென்றும் சிநேகரென்றுமில்லையே. அவன் அவரவருக்கு ஏற்பநடந்துகொள்ளும் சா

துரிய அறிவால் எவர்களும் அவனுக்கு நட்பினராகவே உறைவாரன்றோ? ஆகவே திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

"புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதா
னட்பாங் கிழமை தரும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

"பொன்றலினட்பினுக் தப்புணர்வொடுபழகல்வேண்டா
நின்றநல்லுணர்ச்சிதானே நிறைக்குமென் றுணர்ந்தநல்லீர்" *

என்றதும் அதனை.

அறிவுடைய ஒருவனது நேசத்தையாவரும் விரும்புவார்களே. அரசனும் அவனுடைய சினேகத்தை விரும்பி அவனுக்கு வேண்டியவற்றைச்சம்மானஞ்செய்வானன்றோ? "அறிவுடையொருவனை அரசனும் விரும்பும்" என்று பெரியோர் கூறியுள்ளார். அறிவுடையொருவன் எவ்விதமான ஆபத்துவரினும் அதினின்றும் விலகிக்கொள்வான். அறிவுடையொருவனை வெல்லுதற்கு ஒருவராலும் முடியாதென்பது நிதர்சனமே. நீரையுடைய ஆறானது தன்னையடைந்தபொருளைப் பெருங்கடலிடத்தே சேர்ப்பதுபோல, அறிவானது ஒருவனை அடைதற்கரிய மேனிலையிற் சேர்க்கின்றதல்லவா. நம்மையாளும் அரசினரும் அஞ்சியிருந்த பெருந்தோற்றத்தினராகிய ருஷியரை சின்னபின்னப்படுத்தி வெங்காட்டியோடும்படி செய்தது, சிற்றுருவமைந்த ஜப்பானியரின் கூரிய அறிவன்றோ.

"உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னா ருடைத்து"

எனவுரைத்த தேவர் வாக்குக்கு இஃதோரிலக்கியம்போல விளங்குகின்றதல்லவா? "உருவுகண்டெள்ளாதாற்றலுணர்வதே உணர்ச்சி"¶ என்றதும் அதனை.

சகலவளங்களையுமொருங்கே படைத்த தேசமெனினும், அறிவாளரில்லாவிடத்து அதுவுந்தேசமாகுமா? இதுபற்றியன்றே,

---

* சீகாளத்திபுராணம், நக்கீரச்சருக்கம், ௭௬.

¶ கந்தபுராணம், மூன்றுநாட் பானுகோபன் யுத்தப்படலம், ௧௨௬.

"சான்ருேரில்லாத் தொல்பதி யிருத்தலிற்
றேன்றேர் குறவர் தேச நன்றே"

என்றுபோதாவியர் கூறியுள்ளார். பூர்வகாலத்தே மரக்குகைகளில் வசித்தமாந்தர்களையுடைய மேலைத்தேசத்திலே லார்ட் பிராஞ்சிஸ் பேக்கன் (Francis Lord Bacon,) ஸர் ஐசக்நியூட்டன் (Sir Isaac Newton,) கலிலீயோ (Galileo,) ஸர் வில்லியம் அர்ஷல் (Sir William Herschel) முதலிய அறிவாளர்தோன்ருகிருப்பரேல் அத்தேசங்களுந்தேசங்களாகுமா? அத்தேசங்களுக்கு இப்பெருமைகளெல்லாம் வந்தது அறிவாளரின் தோற்றத்தாலன்ருே? அதுநிற்க. மக்களின் அறிவு சிறுபான்மையியற்கையேயாயினும் பெரும்பான்மை தாங்கொண்ட மக்களின் சேர்க்கைக்குத்தக்கதாகவே உண்டாகுமென்று கொள்வதே ஏற்புடைத்தாகும். இயற்கையுஞ்செயற்கையுஞ் சேர்ந்தசமூகமே மக்களின் அறிவாகும். உடம்புவளரவளர மூளை விசாலித்து அறிவு அபிவிர்த்தியடைகின்றதல்லவா? மக்கள்யாவரும் ஒரேதன்மையினராகவிருந்தும் சிலர் தீவிரமான அறிவுடையவர்களாகவும் சிலர் இல்லாதவர்களுமாக இருக்கக்காண்கின்ருேமே. அவ்வாறு இருப்பதற்குக்காரணம் யாதென்பதை நன்காராய்ந்தால் மக்களின் மூளையின் வளத்துக்குத் தக்கபடியே அறிவும் பொருந்தியிருக்குமென்று ஊகிப்பதே நியாயமாகும். மக்கள் தாம் தாம் கொண்ட சேர்க்கையாரின் பழக்கவழக்கத்துக்குத் தக்கவாறு அறிவுடையராவரென்பது பிரத்தியட்சமன்ருே? இவ்வாறுண்டாகும் அறிவே சாதாரணமாகும். இச்சாதாரண அறிவு மக்களெவரிடத்தும் விளங்குவதாகும். இச்சாதாரண அறிவினின்றும் விளங்குவதே மேலாயதீவிர அறிவாகும். இத்தீவிர அறிவே ஒவ்வொன்றையும் பகுத்துணரும் ஆற்றலுடையதாகும். இத்தீவிர அறிவே மக்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்புடையது. இத்தீவிர அறிவு கல்வியாலன்றி வேறொருவாற்ருனும் எய்தப் பெருதென்பதே கற்றறிந்த மேலோரின் கொள்கையாகும். மக்கள் எத்துணைகாறுங் கற்கின்ருர்களோ அத்துணைகாறும் அறிவு உண்டாகுமல்லவா? இதுபற்றியன்றே,

"தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு"

என்ருர் பொய்யாமொழியார்.

"சித்திரம் விவேகத்தையும், காவியம் சாதுரியத்தையும், பிரகிருதிசாஸ்திரம் ஆழத்தையும், தர்க்கசாஸ்திரம் சக்தியையும், நீதிசாஸ்திரம் சேஷத்துவத்தையும் தருமென்று பேகன்பிரபு (Lord Bacon) சொல்லுகிறார்." தீவிர அறிவே ஒரு பொருளின தத்துவத்தை சந்தேக விபரீதமற உணரும்புணையாகும். நாயனாரும்,

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

எனக்கூறினார்.

உண்மையறிவால் தத்துவஞானமுண்டாகி நிருவிகற்பசமாதியாய் ஈசனதடிக்கமலஞ் சேர்தலே பேறாகும்.

அறிவையபிவிருத்தி செய்யும்பொருட்டாகத்தோன்றிய நம்செந்தமிழ்ச்சங்கம் பெரும்பயனளித்துப் பல்லாண்டு வாழ்வதாக!

காரை. கா. சிவசிதம்பர ஐயர்,
யாழ்ப்பாணம்.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

தணிகைப்புராணம் மூலமும் உரையும்.

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

தொல்காப்பியப்பெருந்தோணித்தமிழ்மாலுமியாகித்துகளின்றேடிப்
பல்காப்பியத்துறைகள்படிந்தசைவசிகாமணிநற்பதிநாறேர்ந்தோன் [ன்
அல்காப்பல்புகழுடையானிணுவையிலம்பிகைபாகனவைபோற்றுந்தெ
சொல்காப்பத்திருத்தணிகைப்புராணவுரைதரல்வியப்போதொல்லான்
[றீரே.

இத்திருத்தணிகைப்புராணம், புராணங்களெவற்றினும் மாணிக்கம்போலப் போற்றப்படுவதென்பது கற்றார்புலமையிற்றலைமையோரெவர்க்கு மொப்பமுடிந்தது. இப்புராணத்தை அலங்காரமுதலிய எவ்வகைநலனும்பெற்றொளிருமாறு தமிழ்ப்பாடையிற் றந்தவர்,

சிவஞானசுவாமிகளது பிரதமமாணாக்கரும், பலபுராண ஆசிரியருமா
கிய கச்சியப்பமுனிவர். இப்புராணத்தின் அருமை பெருமைகளை
இனிதுணர்ந்தே புதுக்கோட்டை அரசர், இதற்கு உரையியற்றுவா
ர்க்குத் தக்கபரிசிலளிக்கப்படுமென முன்னேர்போது வெளிப்படுத்
தியுள்ளார். இங்ஙனம் அருமையும் பெருமையுமாகிய இப்புராண
த்தின் முதல் ஒருநூறு செய்யுள்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் வித்வான்
அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர் அவர்களால் உரையியற்றி வெளிப்ப
டுத்தப்பட்டது. எஞ்சியபாகவுரை வெளிபாதற்குமுன் உபாத்தி
யாயர் அவர்கள் சிவபதமடைந்து விட்டார்கள். ஆகலின், இவ்வு
ரையையும், எஞ்சியபாக உரையையும், கல்விவிருத்தியும், பரோபகா
ரமுங் கருதி இச் 'செந்தமிழ்' வாயிலாக வெளியிடத் துணிகின்றேன்.
உரைகளிற் பிழைகாணப்படின், அவ்வக்காலங்களில், திருத்தம்செ
ய்யுமாறு அறிஞரை வேண்டுகின்றேன்.

உரைக்காப்பு.

திங்கட்சேய்பணிசெஞ்சடையிடந்தொறுந்திரைபாற்
கங்கைகாட்டுதன்னுருவகிலத்தலிற்சடியும்
புங்கவன்முதற்புதல்வனைப்பிரணவப்பொருவும்
துங்கயானையானனத்தனைத்துணைக்கழறொழுவாம்.

விநாயகர் காப்பு.

மும்மதத்தனென்றொருபெயர்தனக்குமொய்கூந்தற்
கொம்மைவெம்முலைகோற்றொடிக்கொடிச்சியையிலைவேற்
கைம்மலர்த்தனியிளவற்குங்கஃறெனுங்கானத்
தம்மமுந்துபுக்குறுத்தவனடிமலர்பணிவாம்.

(இதன் பதப்பொருள்.) முந்து கஃறெனுங் கானத்துப் புக்கு - முன்னுளிலே இருண்ட காட்டின்கண் (யானைவடிவாய்ச்) சென்று, மும்மதத்தன் என்ற ஒருபெயர் தனக்கும் - மும்மதத்தன் என்ற ஒப்பற்றபெயரைத் தமக்கும், மொய்கூந்தல் - மொய்த்த கூந்தலையும், கொம்மை வெம்முலை - இளமை பொருந்திய விருப்பத்தக்க முலையையும், கோல் தொடி கொடிச்சியை - திரண்ட வளையலையுமுடைய வள்ளிநாயகியை, இலை வேல் கைம்மலர்த்தனி இளவற்கும் - இலைத்தொழிலமைந்த வேற்படையைத்தரித்த திருக்கர

மலரையுடைய ஒப்பற்ற முருகக்கடவுளுக்கும், உறுத்தவன் அடிமலர் பணிவாம் - சேர்த்தருளிய விநாயகக் கடவுளுடைய பாதாரவிந்தங்களை வணங்குவாம். எ - று.

தனக்கு மும்மதத்தன் என்ற பெயரையும் இளவற்கு வள்ளிநாயகியையும் உறுத்தவன் என்றது, யானையுறுப்புக் கழுத்துக்குமேலன்றி யின்மையால், மும்மதத்தனுதல் சாலாதென்னு மாசங்கையை நீக்கி இந்நூலாசிரியர் தந்துணிபுரைத்தவாறு. முந்துபுக்குறுத்தவன் எனுஞ்சொல்லாற்றலால், எல்லாவற்றிற்கும் முதலிலுள்ள உன்மனையிற் பிரணவரூபமாயிருந்து பிரபஞ்சத்தை நிலைப்படுத்துவானென்னு பொருபொருளுந் தோன்றினமை அறிக. விநாயகக் கடவுள் மூலாதாரத்தினும், முன் பஞ்சத்தினு மிருத்தலை ஆகமங்களிற் காண்க. (௧)

வேறு.

ஊற்றிருக்குமதக்கலுழியுன்னுமடியாருளத்துக் கறையை மண்ணக், கூற்றிருக்குங்கூர்நுதிவெண்கோடுவெளிற்றறிவிரண்டுங்குமைப்பமேனி, சோற்றிருக்குமளப்பரியசுடர்நிறைப்பத்தோரணகம்பத்தெஞ்ஞான்றும், வீற்றிருக்கும்பெருமானைவிரைமலர்தூய்ப்பணிந்தெழுந்தெம்மெலிவுதீர்வாம்.

(இ - ள்) ஊற்று இருக்கும் மதக்கலுழி - ஊறுதலையுடையதாகிய மதமாகிய கலங்கனீர், உன்னும் அடியார் உளத்துக் கறையை மண்ண - தம்மை நினைக்கும் அடியாருள்ளத் (தஞ்ஞானமாகிய) கறையைக்கழுவவும், கூற்று இருக்கும் கூர்நுதி வெண்கோடு - கொலைத்தொழில் பொருந்திய கூரிய நுனியையுடைய வெள்ளிய திருக்கோடானது, வெளிற்று அறிவு இரண்டும் குமைப்ப - (அவருள்ளத்துப் பாசஞானம் பசு ஞானமாகிய) வெளிற்றறிவுகளிரண்டனையுமழிக்கவும், மேனி சோற்று இருக்கும் அளப்பு அரிய சுடர்நிறைப்ப - திருமேனியானது எவற்றையுமளந்துகாட்டும் வேதங்களு மளத்தற்கரிய (பரஞானமாகிய) சுடரை அவருள்ளத்து நிறைக்கவும், தோரண கம்பத்து எஞ்ஞான்றும் வீற்றிருக்கும் பெருமானை—தோரணகம்பத்தில் எப்பொழுதும் வீற்றிருக்கின்ற விநாயகக்கடவுளை, விரைமலர் தூய்ப் பணிந்தெழுந்து எம்மெலிவு தீர்வாம் - மணம்பொருந்திய மலரைத்தூவி வணங்கி எமது வருத்தத்தினின்றும் நீங்குவாம் எ - று.

*

பாசஞானமாவது, நால்வகைவாக்கினால் வரும் சொற்பிரபஞ்சமும், நிலம்முதல் நாதமீறாகிய பொருட்பிரபஞ்சமும் என்னும் இவை பற்றி நிகழும் ஏகதேசஞானம். பசுஞானமாவது, இப்பாசஞானத்தைப் பொருந்திய ஆன்மா இவையனைத்துந் தன்கீழ் வியாப்பியமென்றறிந்து நீங்கித் தான் அவற்றிற்கு வேறுபடுதலான, அச்செருக்குக் கொண்டு நானே பிரமமென நினைப்பது. இவைகள், பதிஞானம்போல உள்ளீடின்மை பற்றி வெளிற்றறிவென்றார். தோரணகம்பம்- வாயிலில் நாட்டப்படுவதோர் கம்பம். ஏவப்பட்டார் பிழைத்தலரிதாதலின், "கூற்றிருக்கும் கூர்நுதி வெண்கோடு" என்றும், மதசலமானது, திருமேனியிலணிந்த சந்தனம் குங்குமத்தோடு கலந்து வருதலின், 'கலுழி' என்றுங் கூறினார். கலுழ= அழுக்கு. (௨)

கடவுள் வாழ்த்து.

சிவபெருமான். [த்துள்

உலகிருளுருவத்தொளிகளினிரித்தாங்குறுபொருளெவற்றையுந் தெரி
விலகிருண்முழுதுமருள்கொடுதுமித்துவிராயொளிர்தன்னையுந்தன்னா
லிலகுயிர்தன்னையுந்தெரித்தறிவுறுக்குமியல்பினெக்காலமும்பிறழா
தலகிலற்புதக்கூத்துமையினைக்காட்டுமடிகள்சேவடிகளைப்பணிவாம்.

(இ - ள்.) உலகு இருள் உருவத்து ஒளிகளின் இரித்து - உலகத்திலுள்ள புறவிருளை உருவமொளியாகிய சோம சூரியாக்கினிகளானீக்கி, ஆங்கு உறுபொருள் எவற்றையுந் தெரித்து - அவ்வுலகிலுள்ள எப்பொருளையும் (கண்ணுக்கு) விடயமாகச் செய்து, இலகு உள்ளிருள் முழுதும் அருள்கொடு துமித்து -(இச்சாஞானக்கிரியைகளை) மறைக்கும் அகவிருளாகிய ஆணவமலம் முழுதையும் அருளாகிய ஒளிகொண்டு தடிந்து, விராய் ஒளிர் தன்னையும் - (பெத்தக்காலத்து அறியப்படாது) கலந்தும் (முத்திக்காலத்து) விளங்கியு மிருக்கும் (பதிப்பொருளாகிய) தம்மையும், தன்னால் இலகு உயிர் தன்னையும் - தம்மால்விளக்க விளங்கும் (பசுவாகிய) ஆன்மாவையும், தெரித்து அறிவுறுக்கும் இயல்பின் - தெரிவித்தறிவுறுத்தலாகிய தம்மியல்பினின்றும், எக்காலமும் பிறழாது - எக்காலத்தும் மாறுபடாமல், அலகு இல் அற்புதக்கூத்து - எண்ணிறந்த அற்புதத்தையுடைய திருக்கூத்தை, உமையினைக்காட்டும் - உமையம்மைக்

ருக் காட்டியருளும், அடிகள் சே அடிகளைப் பணிவாம் - சிவபிரா ஹுடைய சிவந்த திருவடிகளை வணங்குவாம் - எ - று.

'உமையினைக் காட்டும்' என்பது, "அறிவுடையந்தணனவனைக் காட்டென்றானே" என்பதுபோல வேற்றுமைமயக்கம். 'விலக்கு' 'விலகு' என விகாரமாயிற்று. அற்புதக்கூத்து, பஞ்சகிருத்திய யோக்கியதைபண்ணும் நிஷ்களாதீத நடனம். அது, ஆன்மாக்கட்குப்புதிது புதிதாய்த்தோன்ற அருள் செய்தலின் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. 'அருள் கொடுதுமித்து' எனவே, மலத்தீர்வும், 'விராயொளிர் தன்னையும் தன்னால் இலகு உயிர்களையுந் தெரித்து' எனவே, ஆராய்ச்சியும், "அறிவுறுக்கு மியல்பிறழாது" எனவே, அனுபவமும் கூறியவாறு. "மூலமலமுங்கெடுத்து" என்பது போதர 'இருண்முழுதும்" என்றும், நல்வினை நீக்கத்திற் றீவினை சென்றடைதல்போல, புறவொளி நீக்கத்தில் புறவிருள்வருமென்பது தோன்ற,"இரித்து" என்றும், கடலொடுகலந்தயாற்றுநீர் கடலெனப்படுதலன்றி யாறெனப்படுதலும் மீடலும் இல்லாததுபோல, சிவத்தொடு கலந்த ஆன்மாச் சிவமெனப்படுவதல்லது திரும்பலும் பசு எனப்படுதலுமின்று என்பது போதரத் 'துமித்து' என்றுங்கூறினர். "பொன்னிறவைம் புலன்களெல்லாம் பொய்யெனமெய் கண்டான் பொருந்திடுவன் சிவத்தினொடும் போதான்பின்னை, முன்னிறை நீர் சிறைமுரிய முந்தியோடி முந்நீர் சேர்ந்தந்நீராய்ப் பின்னீங்காமுறைபோல்" என்பதனானும் அறிக. (௪)

சிவசத்தி.

சீரணிசிருக்குமணிவடஞ்சங்குதிகிரிசூலப்படையிலைவேல்
போரணிபாசமங்குசங்கழைவில்பூங்கணைவேறுவேறணியா
வாரணன்மாயனரனிபமுகத்தனனெங்களென் ரிவர்தொழிற்கெல்லாங்
காரணமாதலெறளித்தருள்செழிக்குங்கன்னியையுன்னியேத்தெடுப்
[பாம்.

(இ - ள்.) சீர் அணி சிருக்கு மணிவடம் - சிறப்புப் பொருந்திய நெய்த்துடுப்பும் அக்கவடமும, சங்கு திகிரி - சங்கும் சக்கரமும், சூலப்படை இலைவேல் - சூலாயுதமும இலைத்தொழில் பொருந்திய வேலாயுதமும், போர் அணி பாசம் அங்குசம் - போரை அணியாகவுடைய பாசமும் தோட்டியும், கழைவில் பூங்கணை - கருப்புவி

ல்லும் மலர்ப்பாணமும் ஆகிய இவற்றை, வேறு வேறு அணியா - வேறுவேறாக அணிதலால் (முறையே), ஆரணன் மாயன் அரன் இபமுகத்தன் அனங்கன் - நான்முகன், நாரணன், அரன், விநாயகன், மன்மதன், என்ற இவர் தொழிற்கு எல்லாம் - என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள் தொழில்கட்கெல்லாம், காரணம் ஆதல் தெளித்து - தான் காரணமாயிருத்தலைத் தெளிவித்து, அருள்கொழிக்குங் கன்னியை உன்னி ஏத்தெடுப்பாம் - அருளைக்கொழிக்குஞ் சிவசத்தியை (மனத்தால்) நினைந்து (வாக்கால்) துதிப்பாம் எ - று.

சிருக்கு, மாலையென்பாருமுளர். நான்முகன் முதலிய கிருத்திய கர்த்தருடைய தொழிலெல்லாம், சிவசத்தியால் நடத்தலால் வெளிப்படையாய் அவ்வச்சத்திரூபங்களிற் றரித்திருக்கும் இவ்வாயுதமே தங்களை கண்கூடாகக் காட்டுமென்பார், "இவர் தொழிற்கெல்லாங் காரணமாதறெளித்தருள்கொழிக்குங் கன்னியை" என்றார். 'வேறுவேறணியா' என்றதனால், ஐவருக்கும் ஐந்து சத்தியாயிருத்தல் பெற்றாம். (௨)

ஆபத்சகாய விநாயகக் கடவுள்.

பண்ணியமேந்துங்கரந்தனக்காக்கிப்பானிலாமருப்பமர்திருக்கை
விண்ணவர்க்காக்கியரதனக்கலசவியன்கரந்தந்தைதாய்க்காக்கிக்
கண்ணிலாணவவெங்கரிபிணித்தடக்கிக்கரிசினேற்கிருகையுமாக்கு
மண்ணலைத்தணிகைவரைவளராபத்சகாயனையகந்தழீஇக்களிப்பாம்.

(இ - ள்.) பண்ணியம் ஏந்துங் கரம் தனக்கு ஆக்கி - மோதகம் ஏந்துந் திருக்கரத்தைத் தம்பொருட் டாக்கியும், பால்நிலாமருப்பு அமர் திருக்கை - பாதிச்சந்திரன்போலும் கொம்புபொருந்துந் திருக்கரத்தை, விண்ணவர்க்கு ஆக்கி - தேவர்கட்காக்கியும், அரதனக் கலசவியன்கரம் - இரத்தினகலசந் தரித்த பெரிய திருக்கரத்தை, தந்தைதாய்க்கு ஆக்கி - தந்தைதாயர்கட்காக்கியும், கண் இல் ஆணவ வெம்கரிபிணித்து அடக்கி - அறிவின்மையாகிய ஆணவமலமென்னுங் கொடியயானையைப் பிணித்து அடக்குதலினால், இருகையும் கரிசினேற்கு ஆக்கும் - மற்றை இரண்டு திருக்கரத்தையும் அஞ்ஞானியாகிய என்பொருட்டும் ஆக்கும், அண்ணலை - பெருமையையுடையவரை, தணிகைவரை வளர் ஆபத்சகாயனை - தணிகைமலையி

லெழுந்தருளிய அபத்சகாய விநாயகக்கடவுளை, அகம்தழீஇக் களிப் பாம் - மனதிற்றியானம் பண்ணுதலாற் களிப்படைவாம். எ - று.

கண் = அறிவு. அறிவின்மை, அஞ்ஞானம் என்னும் பொருட்டு. ஆணவக்கரி பிணித்த கரம், பாசந்தரித்த கரம். அடக்கியகரம், அங்குசந் தரித்த கரமென்பதறிக. விண்ணவ நடைய பனையைமாற்ற லான், "மருப்பமர் திருக்கைவிண்ணவர்க்கு ஆக்கி" என்றும், அபி டேகஞ்செய்தலால், "அரதனக்கலசவியன்கரந் தந்தைதாய்க்காக்கி" என்றும், ஆணவக்கரியைப்பிணித்தலும், அதன் வலியையடக்குத லுஞ் செய்யும் பாவனையுடைமையால், அங்குசபாசந்தரித்த கரங்க ளை, "கரிசினேற்கிருகையுமாக்கும்" என்றுங்கூறினர். (கூ)

இங்ஙனம்,

அ. க. வைத்தியலிங்க உபாத்தியாயன்,

இணுவில், யாழ்ப்பாணம்.

[உபாத்தியாயரவர்கள், தணிகைப்புராண முழுமைக்கும் எழுதப்பட்ட வுரையை வெளியிடுவதாகத் தெரிவித்திருப்பது, தமிழ் மக்கள் பெரிதும் விரும்பத்தக்கதேயாம். ஆனால் பெருநூலாகிய அப்புராண உரை முழு தும், மேற்காட்டியவாறே, "செந்தமிழ்" மூலம் வெளிவருவதாயின் பல வருஷங்கள் செல்லும் என்பது திண்ணம். அவ்வாறு, பெரும்புத்தக ரூப மாக வெளியிடற்குரியதைப் பத்திரிகைக்கு உபயோகிப்பதினும், உபாத்தி யாயரவர்கள் சங்கத்தினுதவிபெற்றோ அல்லது வேறு வழியாகவோ, தனி யாக வெளியிடக்கூடுமானால், அது சிறந்ததென்றே நம்புகிறேன். ஆயி னும், அவ்வுரையின் போக்கு முதலியவற்றைச் செந்தமிழபிமானிகள் தெரி ந்துகொள்ளுதற்கு அனுகூலமாக, உபாத்தியாயரவர்கள் அனுப்பியபகுதியை இங்கே வெளியிடலாயிற்று. பத்திராசிரியர்.]

உ

கடவுள் துணை.

பொருவளய விளக்கம்.

[பின்னத்தூர் ஸ்ரீமந்-அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் உபந்நியாசம்.]

முத்தமிழ்த்துறையின் முறைபோகிய உத்தமப்புலவர்களே! (தொல். பொருள். மெய். க.) "பண்ணைத்தோன்றிய வெண்ணான்கு பொருளுங், கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" என்ற சூத்திரவுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் நகைச்சுவைக்குப் பொருளாவது 'ஆரியர் கூறுந்தமிழ்' என்றனர். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாவன யான் கூறுவனவேயாம்; அங்ஙனம் நகைத்தற்குரியவாயினும் கல்வியறிவிற்சிறந்த பெரியோர்கள் செவியேற்றருளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

உலகத்தில் அநேக பாஷைகளிருக்கின்றனவென்றும் அவற்றுள் இலக்கணவரம்புடையன சிலவேயென்றும் அப்படியுள்ளனவற்றும் நிரம்பிய இலக்கணத்தன வடமொழி தென்மொழியென்னுமிரண்டேயென்றும் யாவருமறிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்விருமொழியுள்ளும் வடமொழிக்கு வியாகரணம்போலத் தமிழுக்கு எழுத்துச்சொல்லிலக்கணங்கள் தெளிவாயமைந்துள்ளன; அப்படியே தருக்கம் சோதிடம் கணிதம் முதலியவும் பலவகைப்பட்ட காப்பியங்களும் பண்டைக்காலத்திலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத் தத்தம் அறிவின் ஆற்றலால் ஆக்கப்பட்டும் நிலைநிறுத்தியன.

"ஏரணமுருவம்யோகமிசைகணக்கிரதஞ்சாலந்
தாரணமறமேசந்தந்தம்பநீர்நிலமுலோக
மாரணம்பொருளென்றின்னமானநூல்யாவும்வாரி
வாரணங்கொண்டதந்தோவழிவழிப்பெயருமாள" என்றபடி

கபாடபுரத்திற் சங்கமிருந்து கடல்கொண்டபொழுது அழிந்துபோனபின்பும் பிற்காலத்திலுள்ள சான்றோர்கள் பலராலும் அமைக்

* இவ்வுபந்நியாசம், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆறாவது வருஷோற்சவ தினங்களில் ஒன்றாகிய 1907-ளு மே-மீ 26-உ காலை கூடிய வித்வச்சபையில், உபந்நியாசகராற் படிக்கப்பெற்றது.

கப்பட்ட தருக்க முதலியன முற்கூறியவும் பிறவும் எல்லையின்றிப்
பரந்துள்ளன. அன்றி, வடமொழிக்கு வேதம்போலத் தமிழுக்குத்
திருக்குறளும் தேவார திருவாசக திவ்யப்பிரபந்த முதலாயினவும்
பிறவுமான சமயநூல்களுக்கு அவ்வப்பகுதியும் நிறைந்திருக்கின்
றன. அன்றித் தமிழில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு முதலாயினவற்றிற்
கூறப்படுகிற நீதிகள் எந்தப்பாஷைகளிலுமில்லையென்பது ஒருதலை.
இவையன்றி மாந்தர்க்கு இன்றியமையாத பொருளிலக்கணமொன்று
தமிழில் விசேடமாகவுள்ளதென்பது நன்கறியக்கிடந்ததொன்றே
யாம். அவ்விலக்கணந்தான் மனிதர்க்குரிய 'அறம், பொருள், இன்
பம், வீடு' என்னும் நான்கு பயன்களையும் தெளிவாகக்கூறுவது.
அது வழக்கு நூலாதலால் பெரும்பான்மையும் நால்வகை வருண
த்தார்க்கும் உரியதென்ப. அந்நூல் தொல்காப்பியனாரால் ஒன்பது
இயலாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றை விரித்துரைக்குமிடத்து
முதலாவது அகத்திணையியலில் நிலத்தைப்பகுத்து முதற்பொரு
ள் கருப்பொருள் உரிப்பொருளெனப் பாகுபாடுசெய்து அந்தணரால்
நியமிக்கப்பட்ட பிரமமுதலாகிய எண்வகை மணங்களில் ஐந்திணை
க்குரிய கந்தருவமணத்தைச் சிறப்பித்துத் தலைவன் தலைவியென
ப்புலனெறிவழக்கால் நிலையிட்டு அகத்தே நிகழுமின்பமாதலின் அக
த்திலக்கணமெனப்பெயர்காட்டி அதில் நிகழுங்கூற்றிற்குரியாரையுந்
தொகுத்துக்கூறி நெறிப்படுத்தியதன்றி மற்றைமணங்களேழனுள்
நான்குமணத்துக்குரிய பெருந்திணைப்பகுதியையுங் காட்டி முடித்
தது.

2. ஆவது புறத்திணையியல்; இதில்முந்திய அகத்திணையியலில்
கூறிய திணை எழற்கும் புறமாகிய திணை எழனையும் கூறுவான்
தொடங்கி வெட்சி முதலாக வாகையிறுக அறமும் பொருளுந் தரு
கின்ற அரசியல் கூறிக் காஞ்சித்திணையில அவற்றின் நிலையாமை
யுங் "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்" என்னுஞ்சூத்திரத்
தினால் இல்லறமும் துறவறமும் கூறி இவ்விரண்டறங்களாலும்
முற்கூறிய நிலையாமையாலும் வீட்டிற்குக்காரணமுங் கூறியதன்றி
அத்திணையில் கைக்கிளைப்புறனாகிய பாடாண்டிணையென ஒரு பகுதி
யை நிலையிட்டு அத்திணையுள் தேவர்களைத் துதிக்கும் பகுதியும்,
அத்தேவர்களிடத்தில் இழிந்த பொருளை விரும்பும் பகுதியும், ஒரு

வரை ஒருவர் துதித்தலும், புகழ்சலும், வேண்டிக்கோடலும், தேவர்முதலியோரை மானிடமாசர் காதலிக்கும் பகுதியும், மற்றையோரை வாழ்த்துகின்ற வாழ்த்தியலும், கொடுப்போரைத் துதித்தலும், கொடாதாரைப்பழித்தலும், அரசரிடத்து ஆடன்மாந்தரும், பாடற்பாணரும், சருவிப்பொருநரும், விறலியரும், சூதரும் பாடி அவ்வரசர்களால் கொடுக்கப்படுகின்ற பயன்களைப்பெறுகின்ற முறையும் இன்னும் அளவற்ற விஷயங்களும் விளங்கக்கூறுவதாகும்.

3. ஆவது களவியல்; இவ்வியலின் முன் அகத்திணையில் அதிகாரப்பட்ட தலைமகன் கூற்றும் பிறர் கூற்றும் முடிவுபோகக்கூறித் தலைவன் வரைந்தெய்துநெறியிற் றலைப்படுத்தி முடித்ததாகும்.

4. ஆவது கற்பியல்; இவ்வியலில் வரைந்தெய்திய தலைமகன் இல்லற நெறியும் அவனது அறுவகைப்பிரிவும் பாணர் விறலியர் கூத்தர் இருவகைப்பாங்கர் இளைஞர் கண்டோர் தலைவி பாங்கி காதற்பரத்தை காமக்கிழத்தி முதலாயினோர் கூற்றுக்களும் பிறவுந்துறைப்படக்கூறி நெறிப்படக்கொண்டு மக்களொடு மகிழ்ந்து மனையறங்காத்து, மிக்க காமத்து வேட்கை தீர்ந்தவிடத்துத் தலைவனுந்தலைவியுஞ்சிறந்தது பயிற்றலாகிய துறவறங்காக்கும் வரை கூறி முடித்ததாகும்.

5. ஆவது பொருளியல்; இவ்வியலொன்றும் நன்னூலுக்குப் பொதுவியல் எத்தன்மையதோ, அத்தன்மைபோலாகி இன்பப்பகுதியுள் தலைவன் தலைவி தோழி செவிலி பாங்கன் முதலாயினோர் கூறத்தகாதன கூறுதலால் வரும் வழுக்களும் அவற்றிற்கு வழுவமைதிகளும் இன்னின்னர் இவ்வகையாக உள்ளுறை கூறற்பாலரெனக்கூறும் அமைதிகளும் இறைச்சிப்பொருளின் பாகுபாடுகளும் பிறவுங்கூறி முடித்ததாகும்.

6. ஆவது மெய்ப்பாட்டியலென்பது முற்கூறிய களவியலகத்துக்கூறிய தலைவியைத்தலைவன் கண்டகாலந்தொடங்கிப்புணர்தலினும் பிரிதலினும் காமங்கனற்றலில் தலைவிதாங்காளாய்ப் புலம்புறுந்துறத்தலினும் கையறலினும் கலங்கிமொழிதலினும் அவ்வப்போழ்தில் தலைவிக்குரிய சரீரவேறுபாடுகள் தோன்றப்பெறுதலைத்தெளிவா

களிலக்கக் களவுகற்பெனும் கைகோளிரண்டனுக்கும் இன்றியமையாததாய் உணர்வுடைமாந்தர் கண்ணாலுஞ்செவிப்புலனாலும் அறியுந்தரத்ததா யெடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

7. உவமவியல்; உவமையிலக்கணத்தையும் முற்கூறியதலைவன் தலைவி முதலாயினோர் உள்ளுறை கூறுமுறையையும் பிறவற்றையும் விரித்துக்கூறுவதாகும்.

8. செய்யுளியல்; பாடல்செய்யும் முறையைக்கூறுவதென்பது யாவராலும் அறியப்பட்டதாகும்.

9. மரபியல்; இது 'மக்கள், விலங்கு, நீர்வாழ்வன, நிலைத்திணை முதலியன, ஊர்வன, பறப்பன' என்னும் இவற்றின் ஆண்பாற் பெயர்களையும், பெண்பாற்பெயர்களையும், இளமைப் பெயர்களையும், தனித்தனி தொகைவகைவிரியிற்றோன்றக் கூறி நால்வகைச்சாதியர்க்கும் அவரவர்க்குரியதொழிலும் இயலும் அடையாளங்களும் தோன்ற விரித்துரைத்து நன்னூலில் முதலிற் பாயிரங்கூறியதுபோல ஈற்றில் நூற்பாயிரமும் கூறி நூலின்முடிவுரைபுகன்று ஒருவழியாக முடிவுபெற்றதாகும்.

இத்தகைய இலக்கணம் புதியநூல்கள் செய்வதற்கும் உரைகள் செய்வதற்கும் மற்றெந்த விஷயங்களுக்கும் முக்கியசாதனமாகும். இந்த நூலில் எந்தப்பாகமும் மிக்க உபயோகமுள்ளதே. இதனை ஆராய்ந்துபடித்தறியாமல் புதிதாக ஒருநூல் செய்தாலும் பிழையாய் முடியும். ஒருநூலுக்குப்புதிதாக உரைசெய்தாலும் பயனற்றதாய் முடியும். (யாங்ஙனமோவெனில் சிறிதளவு கூறுவன்:— மரபியலுட் கூறிய பகுதியை ஆராயாமல் தவறிவிடுதல்; புறப்பொருளை அகப்பொருளென ஐயமுறக்கூறல் முதலியன) அவ்வண்ணமே முற்காலத்தில் செய்யப்பட்ட நூல்களில் தொல்காப்பியத்தின் வழிபோகாமற் செய்த நூல்கள் பல இப்பொழுது பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுகின்றன. இப்படி நான் சொல்லுவது பண்டைக்காலமுதல் பொருளிலக்கண ஆராய்ச்சி குறைந்ததென்பதை எடுத்துக்காட்ட வந்ததேயன்றி அந்த நூல்களுக்குக் குற்றங்கூறப் புகுந்தேனில்லை. நிற்க, உதாரணமாக நூல் செய்ததனைப்பற்றிக் கூறுவன். (நிகண்டு)

*

"மயிலெழா லல்லாப்புள்ளின் வருத்தவாண் சேவலென்ப" (பிங்கலந்தை.) "எழால்மயிலொழிந்த வேனைப்பறவைகள், வழா அவாணின்பெயர் சேவலாகும்." (தொல்-பொருள். மர. ௪௮) "சேவற்பெயற் கொடை சிறகொடு சிவணும், மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே." இவற்றால் 'பறப்பனவற்றின் ஆண்பாற்கெல்லாம் சேவற்பெயருரித்து; அவற்றுள் மயிற்காயின், அஃதாகாது' என்று கூறியவற்றான றிக. காந்தம் தேவகாண்டம் தெய்வயானையம்மை திருமணப்படலம் (192.) "எழுந்து முன்னுறு பஞ்ஞையஞ் சேவன்மே லேறி" என்றதனை நோக்குக. இதுபற்றிப்போலும் நச்சினார்க்கினியர், முற்கூறியசூத்திரவுரையில் சேவலேனுர்ந்த மயிற்காயின அதுவும் நேரவும்படும் என்று கூறிப்போகின்றார்.

மற்றும் (தொல்- பொருள்- மர. 55, 56.) "கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை, சூழுங் காலை யளவெனலமையா." "அப்பெயர்க்கிழமை மயிற்குமுரித்தே" இவற்றாலறிந்து கொண்டது 'கோழி, கூகை, மயில்' ஆகிய இம்மூன்றன் பெண்பாலும் அளவு என்னும் பெயரால் கூறப்படும். இப்படியே "மனைவாழளகின் வாடல்" (பெரும்பாணாறு—256 உரை) "கோழிப் பெடையினாற் சமைத்தபொரியல்" என்றார் உரையினும். இவற்றாலறிவது மேற்கூறியவரம்பு கடந்து இம்மூன்றன் ஆண்பால்களை அளவெனல் தகுதியில்லையாகும். திருவிளையாடல் அருச்சனைப் படலம் (34). "அளகைப் பொறித்த கொடியினையோன" இதில் அளகென்பது ஆண்கோழிக்கு வந்துள்ளது. இப்படி ஒவ்வொன்றனை ஆராயப்புகுந்தால் அளவில்லாமல் பெருகி வளர்தலுண்மையாகும். அன்றிப்பெரும்பாலும் அவ்வந்நிலத்து மக்களுக்கு அவ்வந்நிலத்துப் பொருளையே உவமிப்பது ஒரு வழக்கமிருந்ததாகத் தெரிகிறது. உதாரணமாகச் சிந்தாமணியில் கோவிந்தையாரிலம்பகம் செய்யுள் (72.)

'வெண்ணெய்போன் றாறினியபேம்பால்போற்றீஞ்சொலவள்
உண்ணவருக்கியஆநெய்போன்மேனியவள்
வண்ணவனமுலைமாதர்மடநோக்கி
கண்ணுங்கருவிளம்போதிரண்டேகண்டாய்.'

இவ்வழக்கத்தை ஒட்டித் தமிழ்வித்வான்களாயுள்ளோர் இக்காலத்தில் பாடுகிறதேயில்லை. இவ்வளவு அரும்பெறலிலக்கண ஆராய்ச்சி குறைவுபட்டது தற்காலத்தில் மாத்திரமன்று; கடைச்சங்கத்தார் காலத்தில் உக்கிரப்பெருவழுதி "நூல்வல்லாரைக்கொணர்கவென் றெல்லாப்பக்கமும்போக்க எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக்கொணர்ந்து பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந்தலைப்பட்டிலே மென்று வந்தார்; வர, அரசனும்புடைபடக்கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமெனின் இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்." எனச் சொல்லிவருந்தினனென்றும் இவ்வூரில் (மதுரையில்) ஆலவாய் எம்பெருமான் இறையனாரகப்பொருட் சூத்திரம் அறுபதும் அருளியவழியும் அவற்றின் பொருள்காண்பாரின்றிச் சங்கத்தார் யாவருஞ் சென்று கடவுளை இரந்து பொருள்காணவல்லா னொருவனைப் பெற்றாரென்றும் களவியற் பொருள்கண்ட நக்கீரராற் கூறப்பட்டுள்ளதனாற் றெரியலாகும்.

இனி உரைசெய்வதனைப்பற்றிக் கூறுவன். பொருளிலக்கண ஆராய்ச்சி மிகுதியால் அவ்விலக்கணத்துக்கே உரை செய்தருளிய பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் முதலானோர் நிற்க, பிற்காலத்தில் சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை செய்த அடியார்க்குநல்லாரும் சிலப்பதிகாரநான்முகத்தில் அந்நூலினுள்ள பொருட் பகுதியைத்தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தியசிறத்தினால் பண்டை நூலாசிரியர் பலரினும் மேதகவிற்றிருக்கத் தக்காரென்றறியப்படுகிறார். இக்காலத்தில் பண்டை நூல்களுக்கு உரைசெய்யத்தொடங்கும்பலரும் பொருளிலக்கணம் இருந்தவிடமும் தெரியாதவராய் உரையெழுதத்தொடங்குகிறார்கள். அங்ஙனம் எழுதுவதாலுண்டாகும் குற்றங்கள் கடலினும் பெரியவாய் வரம்பின்றிப்பெருகும்.

நூல்களிலுள்ள தொகைமொழிப்பொருளைத் தோன்றக்கூறுவதில்லை; காரணம், ஆராய்ச்சியில்லாமையேயாம்; சிறந்த புலவர்கள் தந்நூல்களில தொகைமொழிகளைப்பலவிடங்களிலும் கற்பித்து வைத்துப்போயினார்; அவற்றை நாட்டின் சிறப்பென்று கொண்டு 'இத

னால் அந்நாட்டுவளம் கூறினார்' என்று எழுதிவிடுகிறார்கள்; தொகைமொழியாவது "நெஞ்சினிற் பொருளை நிரப்ப வேறொரு, செஞ்சொலிற் காட்டுந் திறமே தொகைமொழி." இதனால் தொகைமொழி இன்னதென்பதனை அறிந்துகொள்க.

(தொடரும்.)

சோழவமிச சரித்திரம்.

முகவுரை.

பன்னூறு ஆண்டுகளாகச் செந்தமிழ்ப்பரிபாலனம்பண்ணிவந்த தமிழ்நாட்டரசர் பொலிவடைந்தபின்னர், சிலகாலம் ஆதரிப்பாரின்றிக்கிடந்த தமிழணங்கை, அது தன் பண்டைப்பெருமைகளுடன்விளங்குமாறு, செந்தமிழின் "பிறந்தகம்" என்று சொல்லப்படும் பாண்டிநாட்டு மதுராபுரியிலே முன்னாள் விளங்கிய முச்சங்கத்தையொப்ப நான்காஞ்சங்கமொன்று நிறுவி, அதன்வாயிலாய்ப் பண்டைப்பனுவல்களைப் பாணத்தின்வாய்ப்படாது உயிர்ப்பித்தும், இக்காலத்திற்குரிய புதியநூல்களை இயற்றுவித்தும், இன்னும் பல்லாற்றானும் தமிழ்ப்பாஷையை நிலைநிறுத்தித் தம்முடல்பொருளாவிகளை அதன்பொருட்டே ஒப்பித்து உழைத்துவரும் ஸ்ரீமாந். பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கட்குத் தமிழகத்தார் பல்லாற்றானும் கடமைப்பட்டவர்களாவர். இச்சங்கத்தில் தமிழபிவிருத்தியின்பொருட்டுச்செய்யப்படும் பல காரியங்களில், தமிழிலக்கியங்களை நுணுகி ஆராயும் அறிஞர்கள் தத்தங்கருத்துக்களை அவ்வக்காலங்களில் வெளியிட்டுவரவேண்டி, "செந்தமிழ்" என்னும் மாதாந்தரபத்திரிகையொன்று நடத்திவருதல் முக்கியமானது. இப்பத்திரிகை தொடங்கியகாலமுதல் தமிழிலக்கியவிஷயங்களேயன்றி, இந்நாட்டு மூவேந்தர் சரித்திரங்களும் பிறவும் வெளிவரத்தலைப்பட்டன. சரித்திரவாராய்ச்சியானது இலக்கியவிஷயங்கள் பலவற்றை இனிதுவிளக்கக்கூடுமாதலால், நம்மவர் அச்சரித்திரங்களின் சுருக்கத்தையேனும் ஒருவாறு அறிந்திருத்தல் நன்றென்றுகருதி, சோழசரித்திரத்தை என்னாலியன்றமட்டும் தொடர்ச்சியாக எழுதத்துணிந்தேன்.

இவ்வாறு நான் எழுதக்காரணமாயிருந்தது, மகாமகோபாத்தியாயர்: ஸ்ரீமத்-சாமிநாதஐயரவர்கள் தூண்டுதலே. ஐயரவர்கள் சென்ற வருடம் மூவருலாக்களைப்பதிப்பிக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவ்வுலாக்களின் நாயகர்களாகிய சோழவம்சர் மூவரது சரித்திரமும் விளங்கும்படி ஓர் சிறுவியாசம் எழுதிக்கொடுக்கக் கட்டளையிட்டனர். அக்கட்டளையைச்சிரமேற்கொண்டு சோழவம்ச சரித்திர முழுதுமெழுதின், உலாக்களில் வர்ணித்திருக்கும் சோழர்களின் சரித்திரம் நன்கு புலப்படுமென்று சென்றவருடமே எழுதிமுடித்தும் இதுகாறும் அச்சிற்குக்கொண்டுவரமுடியாமல் சிற்சில இடையூறுகள் நேர்ந்தன. இச்சரித்திரத்தை, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதியாகிய ஸ்ரீமாந். பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள், இதற்குத் தாங்களே ஒரு முகவுரை யெழுதித் தமிழ்ச்சங்கத்தில் பதிப்பிப்பதாய் வாக்களித்தார்கள். இவ்வாறு ஸ்ரீமாந். தேவரவர்கள் தயவுகூர்ந்து என்னை ஊக்கியதும் ஸ்ரீ ஐயரவர்கள் என்னை இச்சரித்திரமெழுதத் தூண்டியதும் என்னால் எப்பொழுதும் மறவாது பாராட்டத்தக்கன.

இந்தியதேச சரித்திரம் மிகுதியும் சாஸனங்களைக்கொண்டே எழுதவேண்டியிருத்தலின், இச்சாஸனங்கள் முழுமையும் பரிசோதித்து முடிந்தாலன்றிச் சரித்திரங் குறைவற எழுதவியலாது. ஆதலால் இதுகாறும் வெளிவந்த சாஸனங்கள் பலவற்றையும், வெளிவாராச் சிலவற்றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுதிய இந்நூலில் குற்றங்குறைகள் பலவாயிருக்கக் கூடுமாதலால், குணமேதேனுமிருப்பின் அதனைமட்டும் ஆன்றோர் கிரகித்துக்கொள்வாராக.

முதலாம் அதிகாரம்.

வெகுபுராதன காலமுதல், தமிழ்நாடு சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தராலாளப்பட்டு வந்தது. பாரதகாலத்தே, அர்ச்சுனன் தென்னாட்டுக்குவந்து அவ்விடத்தில் இராஜகன்னிகையை மணம்புரிந்தனன்; அவளிடம் பிறந்த மக்கள் பாண்டியர்களெனப்பெயர்பெற்றார்கள். பின்பு, கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டில் வடஇந்தியாவை

சார்வபௌம சக்கரவர்த்தியாயரசாண்ட பௌத்தவரசனாகிய அசோகமகாராஜன், தமிழ்நாட்டுக்குத் தன்னினமக்களாகிய சங்கமித்திரையையும், மகேந்திரனையும் அனுப்பி பௌத்தமதத்தைப்பரவச்செய்தான். இக்காலத்தில் தென்னாட்டைப் பிரபலமாயாண்டுவந்தவரசர்கள் சோழர், பாண்டியர், கேரளபுத்திரர்களென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.* இப்புராதனகாலத்திலேயே, சோழர்கள் மிகப்பராக்கிரமசாலிகளாகவிருந்து, அடிக்கடி சிங்களத்தின்மீது படையெடுத்துச்சென்றுபிடித்து அதனைப் பலநாளும் ஆண்டுவந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இந்நூற்றாண்டுகளில், தமிழர்நாகரீகம் ஆரியர்களுடைய நாகரீகத்துக்கு ஒருவாறு சமமாயிருந்ததென்று சொல்லலாம்.

தமிழிலக்கியங்களில் பற்பல பழையவரசர்கள் வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றில் புகழப்படும் அரசர்களின் சரித்திரம் நன்றாய்த் தெரியவரவில்லை. இலக்கியங்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டவரசர்களில் முக்கியமானவர்கள், பெருநற்கிள்ளி, கரிகாலன், கோச்செங்கண்ணான் என்னுமிம் மூவர்களே. இவர்களுள் கரிகாலன் காவிரியினிருமருங்கும் கரையிடுவித்தான்.† கோச்செங்கண்ணான் என்பவன் முன் சன்மத்தில் ஓர் சிலந்திப்பூச்சியாயிருந்தனன். அப்பொழுது, அப்பூச்சி, திருவானைக்காவில் திருவெண்ணாவற்கீழமர்ந்திருந்த சிவபிரானை, சூரியகிரணங்கள் படாவண்ணம் வலைகள்கட்டிப் பாதுகாக்கும் தொண்டுசெய்துவந்தது. அதேசிவலிங்கத்தை ஓர் யானையும் வழிபட்டுவந்தது. இவ்யானை ஒவ்வொருதினமும் மகாதேவர் மீது சிலந்தி வலைபரப்பியிருப்பதைநீக்கிப் பூசித்துச்செல்வது வழக்கம். தன் பணிவிடைகளை இரக்கமின்றியழிக்கும் யானையின்மீது சினந்து, சிலந்தி, ஒருநாள் யானையின் துதிக்கையுட்புகுந்து வலியுண்டாக்கிற்று. அப்பொழுது யானை அதனைப்பொறுக்கமுடியாமல் தும்பிக்கையைக் கீழேயறைந்து தன்னையும், தன்னுட்புகுந்திருந்தசிலந்தியையும் கொன்றுகொண்டது.

---

* Rock edicts II & III.

† "தொழுது மன்னரே கரைசெய் பொன்னியிற் றொடர வந்திலா முகரி யைப்படத்—தெழுது கென்றுகண் டிதுமிசைக்கென நிங்கழிக்க வே யங்கழிக்குதும்" (கலிங்கத்துப்பரணி-இராசபாரம்பரியம் - பா - 20.)

இவ்வாறு மரணமடைந்த சிலந்தியே மறுஜனனத்தில் கோச்செங்கண்ணனாகப்பிறந்தது* என்பது புராண ஐதிகம். இவனை "எண்டோளீசர்க்கெழில்மாட மெழுபதுசெய் துலகமாண்டா"ன்; † அன்றியும் இவன் "விறல் மன்னர்திறலழிய"த் "தனிவேலுய்த்"தவனும் "தெய்வவாள்வலங்கொண்டவ" ‡ னும் எனப்பட்டிருக்கிறான்.

சோழர்கள் சூரியவம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் வைவச்சுதமனுவினிடமிருந்து பரம்பரையாயிழிந்தவர்களென்று அடியில் வரும் பௌராணிகவழியைத் தமக்குக் கற்பித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள்:—§

வைவச்சுதமனு.
|
சூரியவம்சஸ்தாபகனான
இக்ஷுவாகு.
|
மாந்தாதா.
|
முசுகுந்தன்.
([illegible])
|
வல்லபன்.
:
சிபி.

இச்சிபியின் பின் சோளன், இராசகேசரி, பரகேசரி, இராஜேந்திரமிருத்துஜித்து, வியாக்கிரகேது, அரிகாலன் முதலியவர்கள் ஆண்டதாகச் சொல்வது வழக்கம்.

உத்தேசம் நான்காம் நூற்றாண்டில் பல்லவர்களென்னும் ஓர் பராக்கிரமமுடைய வம்சத்தரசர்கள் சோணாடு, மிலாடு, கொங்கு, வாணகப்பாடி முதலிய பழைய இராச்சியங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு சார்வபௌமசக்கரவர்த்திகளாய், 10-ம் நூற்றாண்டுவரை, காஞ்சிபுரம், மாமல்லபுரம் முதலியவிடங்களை இராசதானியாகக்கொண்டு

* "பண்டுபலசருகாற் பந்தர், பயின்றநூற் சிலந்திக்குப் பாராள் செல்வம் ஈந்தவன்காண்" எனத் திருக்கச்சியேகம்பத் திருத்தாண்டகத்திலும், "புத்தியினாற் சிலந்தியுந்தன் வாயினூலாற் பொதுப்பந்தரதனிழைத்துச் சருகால் மேய்ந்த, சித்தியினை யறிந்து சிறப்புச் செய்யச் சிவகணத்துப் புகப்பெய்தார்" எனத் திருப்பாசூர்ப்பதிகத்து — திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் உரைத்தருளினவையுங் காண்க.

† பெரியதிருமொழி - 6-பத்து. திருநறையூர்ப்பதிகம் பாட்டு - 8.

‡ ஷை பா - 6, 3. (§) The Large Leiden grant.

அரசாண்டுவந்தார்கள். இந்த 6-நூற்றாண்டிறுதியில் சோழர்கள் ஒருவாறு சிற்றரசர்கள் பதவியையடைந்து, பல்லவர்கள்கீழிருந்து அரசாளவேண்டியதாயிற்று.

8-ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் பல்லவவம்சத்தானாகிய பரமேச்சுவரபோத்தரசனிறந்தான். இவன்பின், இவன் தாயாதத்தானாகிய நந்திவர்மபல்லவமல்லனென்பவன், பல்லவ ராச்சியத்தைக்கட்டிக்கொண்டு ஆளத்தொடங்கினான். இவனைச் சித்திரமாயன் என்னும் பல்லவ இளவரசன் எதிர்க்கலானான். இவனுக்குத் தமிழ்நாட்டரசர்களெல்லாரும் உதவிபுரிந்தார்கள். நந்திபுரமென்னுமிடத்திருந்த நந்திவர்மபல்லவமல்லனை முற்றினார்கள். அப்பொழுது இவனுடைய தண்டத்தலைவனான உதயசந்திரனென்பவன் சிற்றரசர்களைத்துரத்தி, பல்லவமல்லனை விடுவித்தான். *

மேற்கூறியவற்றால், கி. பி. 760-ல் தமிழ்நாட்டரசர்கள் பல்லவசார்வபௌமத்தை ஒழிக்க முயன்றார்களென்பது விளங்கும். இதுமுதல், சோழபாண்டியர்கள் தருணம்பார்த்துச் சுவாதீனமடையயத்தனித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குச்சாதகமாகத் தம்முட்பெண்களைக் கொடுக்கல்வாங்கல் செய்யத்தலைப்பட்டார்கள். கி.பி. 862-ல் † பட்டந்தரித்த வரகுணபாண்டியன் ஓர் சோழன்மகன். இவ்வாறு தம்முள் ஐக்கியமாயிருந்து கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் பட்டஞ்சூட்டப்பெற்ற நிருபதுங்கவர்மன் என்னும் பல்லவனையும், அவனுக்குத்துணைபுரிபவர்கள், அவன்கீழ்ச் சிற்றரசனான பிருதிவிபதி (I) என்பவனையும் பல யுத்தங்களில் ஜயித்தார்கள்.‡ அக்காலத்தரசாண்டவர்கள் விஜயாலயன்மகன் ஆதித்தசோழனும், பாண்டியன் மாறஞ்சடையனும், வரகுணபாண்டியனுமே. இவர்களில் ஆதித்தன் நிருபதுங்கனை ஜயித்துச்சோழநாட்

* Udyendiram plats of Nandivaram. S. I. I, Vol. II, P. 363.

† Epigraphists Annual Report for 1905—6, P. 71.

‡ Ibid. P. 761. திருப்புறம்பயம், ஆதவனம், சுகாரதேசம், செல்லூர், நெல்வேலி, குளமூர் முதலிய இடங்களில். இப்பெயர்கள் தமிழ்ப்பெயர்களின் வடமொழிப்பெயர்ப்பு.

கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு பல்லவ ராஜ்யத்தின் விஸ்தீரணம்

- விஜயாலயன்.
  - ஆதித்தன் I.
    - பராந்தகன் I. (கி. பி. 906-7.)
      - இராஜாதித்தன். (கி. பி. 947.)
      - கண்டராதித்தன்.
        - மதுராந்தகன்.
          - கண்டராதித்தன்.
      - அரிஞ்சயன்.
        - பராந்தகன் II.
          - ஆதித்தன் II.
          - வல்லவரையர். வந்தியதேவர்.
          - குந்தவை I.
          - இராஜ ராஜ தேவன் (கி.பி. 985.)
            - குந்தவை II.
            - இராஜேந்திரசோழ தேவன்.
      - ஆதித்தன் கோதண்டராமன்.
    - கன்னரதேவன்.

டின் ஓர்பகுதியைப் பற்றிக்கொண்டான். * திருப்புறம்பியத்தில் நடந்த போரில் வரகுணன் பிருதிவிபதியைக்கொன்ருன். † இவ்வாறு ஆரம்பித்துப் பல்லவசார்வபௌமத்தைத் தொலைத்தனர். இது முதல் சோழர்கள்பரம்பரை கிரமமாக 13 - ஆவது நூற்றாண்டுவரை உன்னதநிலையிலிருந்துவந்தது.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

—:○:—

சோழவமிசத்தரசர்களுள் இராஜகேசரி, பரகேசரி என்னும் பெயர்கள் அடுத்தடுத்துத் தரிக்கப்பட்டுவந்தன. அதாவது; பராந்தகன், இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் என்ற மூன்று தலைமுறையாரை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இவர்களில் பாட்டனுகிய பராந்தகன், பரகேசரி என்னும் பட்டந்தரித்திருப்பின், இவன்மகன் இராஜராஜன், இராஜகேசரியென்னும்பட்டம் தரிக்கவேண்டும்; பெயரனை இராஜேந்திரசோழன், பரகேசரியாவான். இவ்வாறு இவ்விருபெயர்கள் மாறிமாறி வந்ததென்னும் விஷயம் அவசியமாய்த்தெரியவேண்டும்; ஏனெனில், ஒருபெயரே பலவரசர்கள் தரித்திருப்பின், இவர்களில் முன் பின்னவர்கள் யாவர் என்பதும், இடையில் யாரேனும் பட்டம் பெற்றனரோவென்பதும் இராஜகேசரி, பரகேசரியென்னும் பெயர்களால் ஊகித்தறியலாம். எவ்வாறெனின், இராஜேந்திர சோழன் என்னும் பட்டம் தரித்திருந்தவர்களில் முக்கியமானவர்களிருவர். அவர்களில் முதல்வன் பரகேசரி. இவன் பெயரனுகிய (—தௌஹித்திரன்.—) இரண்டாம் இராஜேந்திரன் இராஜகேசரியாயிருந்தான். சரியானவழியாய் அடுத்தடுத்துப்பட்டத்துக்கு வந்திருப்பின், இரண்டாவனும் பரகேசரியாகவேண்டும்; ஏனெனில், பாட்டன் பரகேசரி, தகப்பன் இராஜகேசரி, தான் பரகேசரியாகவேண்டும். அவ்வா

(*) Tiruvalangadu Plates of Rajendracholadeva. *Ep. An. Rep-* for 1905—6. P, 67.

(†) Udayendram Plates of Prithivipati II, S. I. I., Voll II, P. 381.

*

றன்றி, இவன் இராஜகேசரியாபிருத்தலின், இவன் சரியானமுறையி ல் பட்டத்துக்கு வந்தவனல்லன்: இவனுக்குமுன் ஒரு பரகேசரியா வதாண்டிருக்கவேண்டும் என்று சங்கிக்கலாம். சரியானவழியில் பட் டம்பெற்றவனல்லன் என்பது, பின்வரும் இவன் சரித்திரத்தால் வி ளங்கும்.

விஜயாலயன் என்னும் சோழசக்கரவர்த்தி தஞ்சாபுரியைப்பிடி த்துக்கொண்டு அதை இராஜதானியாக்கிக்கொண்டான். * இவன் காலமுதல், முதலிராஜராஜன் காலம் வரையிலும் இதுவே இராஜ தானியாயிருந்தது. தஞ்சாவூரில் விஜயாலயன் துர்க்கைக்கு ஓர் கோ வில் கட்டுவித்தான்.

இவன் மகன், முதல் ஆதித்தன்; இவன்காலத்துத்தான் நிருப துங்கபல்லவனுக்கும், சோழபாண்டியர்களுக்கும் அரைசூர், வேம் பில், திருப்புறம்பியமுதலிய இடங்களில் போர் நடந்ததில், சோழ பாண்டியர்கள் சுவாதீனமடைந்தார்கள். இதனை, சுந்தரமூர்த்தி சுவா மிகளும்,

"கருமையாற்றருமனூர்தமர்நம்மைக்கட்டியகட்டறுப்பிப்பானை
யருமையாந்தன்னுலகந்தருவானை மண்ணுலகங்காவல்பூண்ட
வுரிமையாற்பல்லவர்க்குத்திறைகொடாமன்னவரைமறுக்கஞ்செய்யும்
பெருமையார்புலியூர்ச்சிற்றம்பலத்தெம்பெருமானைப்பெற்றாமன்றே. †

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார்.

நிருபதுங்கனுகிய அபராஜிதவன்மனுக்குத் துணையாய்வந்த கங் கவரசனுகிய பிருதிவிபதியென்பவன் திருப்புறம்பியத்துப்போரில், வரகுணபாண்டியனுற் கொல்லப்பட்டான். ஆதித்தனுக்கு முதல் பராந்தகன், கன்னரதேவன் என இருபுதல்வரிருந்தனர்.

(இன்னும் வரும்.)

து. அ. கோபிநாதராவ்.

---

* Ep. Au. Rep. for 1905 - 6, P. 67.

(†) தேவாரம், கோயில் பதிகம் - பா - 4.

வித்யாதானம்.

[மகா-௱-௱-ஸ்ரீ எம். கே. எம். அப்துல்காதிறு ராவுத்தரவர்கள் உபந்நியாசம்.]

கௌரவம் பொருந்திய சபாநாயகரவர்கட்கும் சபையின் கண்
ணுள்ள செந்தமிழபிமானச் செல்வர்கட்கும் வந்தனந்தந்து, யான்
கூறும் புன்மொழிகளையும் செவியேற்றருள்வான் வேண்டிக் கொள்
கின்றேன்.

ஐயன்மீர்!

முறைப்பட்ட நூலுணர்ச்சியிற்சிறந்து விளங்கும் நம் அவைக்க
ளத்தின்கண்ணே வாய்திறத்தற்கு ஒரு சிறிதும் அருகனல்லாதயா
ன் ஒரு வியாசம்வரைந்து நுமதுசெவியேற்றத் துணிந்ததை நினைக்கு
ந்தோறும் எனது நிலைமை எனக்கே நகைவிளைக்குமாயின் பிறிதுரை
ப்பதென்னே! 'கானமுயலெய்த அம்பினும் யானைபிழைத்தவே லேந்
த'லே நன்றாதல்போன்று கற்றறிவில்லாரவைக்கட்புக்கு மதிப்பெய்
தப்பெறுதலினும் நம்மையொத்த வித்வன்மணிகண் மாட்டுப் பேச
த்தொடங்கி யவமதிப்பெய்தலுஞ் சிறந்ததொன்றாமெனக் கொண்டு
ம்; பிறர்பிறர் சீரெல்லாந்தூற்றிச் சிறுமைபுறங்காக்கும் பேரறிவாள
ராய நீவிர் எனது சொற்குற்றங்கருதாது கீடாக்கரம்போல் ஏதேனும்
ஒரு நன்மொழியைக்கண்டு வியந்து மகிழ்வீர்களென்னும் துணிவு
பூண்டும் இங்ஙனெய்தி வித்தியாதானம் இத்தகைத்தென என்னறி
விற்கேற்பக் கூறத்தொடங்குகின்றேன்.

"தானம்" என்பது பலபொருளொரு சொல்லேனும் ஈண்டுத்
தம்முடைப் பொருளொன்றைப் பிறர்க்கின்பர்பயப்பான் கருதி மன
முவந்தளிப்பதையே பொருளாகக் குறிக்கும். இப்பொருட்டாயதா

* இவ்வுபந்நியாசம், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஆறாவது வருஷோற்
சவ தினங்களில் ஒன்றாகிய 1907௵ மே௴ 25௳ மாலை கூடிய வித்வச்
சபையில் உபந்நியாசகாரால் படிக்கப்பெற்றது.

னம் பத்து வகைப்படும் என வொருசாராரும், பதினாறு வகைப்ப டுமென மற்றொருசாராரும், இருபத்தைந்து வகைத்தெனப் பிறி தொருசாராரும் கூறுப. ஆகவே அன்னதானம், சொன்னதானம், வஸ்திரதானம், பூதானம், கோதானம், கன்னிகாதானம், வித்தியா தானம் எனப் பலவகைப்பட்டு விளங்குமென்பதொரு தலையாம். இ ங்ஙனம் பல திறப்பட்டுள்ள இத்தானம் யாவும் தலைப்படுதானம், இ டைப்படுதானம், கடைப்படுதானம் எனமூவகையிலடங்கும். இ வையே உத்தமதானம், மத்திமதானம், அதமதானம் எனவும் பெறும்.

தலைப்படு தானமாவது:— அறத்தானீட்டும் பொருளை யெடுத் துக் குற்றமற்ற பெரியாரையடுத்துக் கொள்கெனப் பணிந்து மனமு வந்தளித்தலாம்.

இடைப்படு தானமாவது:— வறியர் சிதடர் முதலினரைக்கண்டு அச்சோவென்று மனமிரங்கியீதலாம்.

கடைப்படு தானமாவது:— புகழ், அச்சம், ஆசை, கைம்மாறு முதலிய யாதானுமொன்றினிமித்தமாகக் கொடுத்தலாம்.

இவ்வாறாய தானங்களியாவும், பெறுவார்க்கு இன்பினைப்பயப்ப னவே யெனினும், வித்தியா தானமொழிந்த பிறவெல்லாம் இம்மையி ன்பொன்றனையே பயத்தற்பாலவாம். அவற்றுள் அன்னதானம் பிறி தின்றாம். இவ்வன்ன தானத்தையும் பின்ன தானமாக்கி முன்னை தா னமாகி நின்று இம்மையின்பத்தையுமளித்து மறுமையின்பந் தரற் பாலது வித்தியாதானமொன்று மட்டுமே யென்பதொருதலை. என் னை? அன்னம் உடலை வளர்த்தற்குரியது. சிறிது நேரத்திலழிவது. இரப்பவர்க்குப் பெரிதும் இழிவுறுத்துவது. அன்னமேயாக, அதனை யொத்த பிறபொருளேயாக, அவற்றையிரப்பான் புகுவதினும் தா னிறப்பான்றுணித லினிதன்றோ?

இதனானன்றே,

“இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக வுலகியற்றி யான்.

ஆவிற்கு நீரென் றிரப்பினு நாவிற்
கிரவி னிளிவந்த தில்” எனவும்,

“சினக்கதிர்வேற் கண்மடவாய் செல்வர்பாற் சென்றீ
யெனக்கென்னு மிம்மாற்றங் கண்டாய்—தனக்குரிய
தானந் துடைத்துத் தருமத்தை வேர்பறித்து
மானந் துடைப்பதோர் வாள்”எனவும்,

காவா துவந்தீயுங் கண்ணன்னார் கண்ணும்
இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—இரவினை
யுள்ளுங்கா லுள்ள முருகுமா லென்கொலோ
கொள்ளுங்காற் கொள்வார் குறிப்பு.
புறத்துத்தன் னின்மை நலியவகத்துத்த
னன்ஞான நீக்கி நிறீஇ யொருவனை
யீயா யெனக்கென் றிரப்பானே லந்நிலையே
மாயானோ மாற்றி விடின்.” எனவும்,

“கண்ணிற்சிறந்தார் தம்மிடத்துங் காழ்த்தமானங்கெட நாவாற்
பண்ணற்குரியவறங்குறித்தும்படர்ந் தொன்றிரவார்பெருமையினு
லெண்ணிற்சிறந்தார்” எனவும்,

“பல்லெலாந் தெரியக் காட்டிப் பருவரன் முகத்திற் கூட்டிச்
சொல்லெலாஞ் சொல்லி நாட்டித் துணைக்கரம் விரித்து நீட்டி
மல்லெலா மகல வோட்டி மானமென் பதனை வீட்டி
யில்லெலா மிரத்த லந்தோ விழிவிழி வெந்த ஞான்றும்.”எனவும்,

“மாசித் திங்கண் மாசின சின்னத் துணிமுள்ளி
னூசித் துன்ன மூசிய வாடை யுடையாகப்
பேசிப் பாவாய் பிச்சை யெனக்கை யகலேந்திக்
கூசிக் கூசி நிற்பர் கொடுத்துண் டறியாதார்.” எனவும்,

தமிழ் வல்லோர் கூறுப. அந்தோ! இரத்தலின் கொடுமை இறத்தலினும் பெரிதே. நண்பர்காள்! இங்கே யொருவிடயம் நினைப்பில் வருகின்றது. அதனை யறிவியாது செல்லற்கு மனந்துணிந்திலது. என்னெனில், இரவச்சத்தைப் பற்றி முன்னொருநாள் நமது தமிழ்ச்சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதியாகிய ஸ்ரீமாந் - பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் பிரசங்கிக்குங்கால், “மாபலியிடம் தானமேற்பான் புக்க மகாவிஷ்ணுவானவர் வாமனாவதார மெடுத்ததினுண்

மையொன்றுளது. இரப்பை நினைத்தவுடன் எண்சாணுடம்பும் ஒரு சாணாகக்குறுகியது இஃதியற்கையன்றோ. பின்னர் விரும்பியவாறே தானமீந்தானென்றவுடன் குறுகியவுடல் வானுறநீண்டு வளர்ந்தது." என்று வியப்புறக்கூறினார்கள். பார்த்தீர்களா! இவ்விடத்து இது எவ்வளவு பொருத்தமாயிருக்கின்றது.

இவ்வளவு பெருந்துயராற்றும் இரப்பாற் பெற்ற தானப்பொருளால் அடையும்பலனோ இம்மையிற் சின்னாளிலழியத்தக்கனவேயன்றி நிலைபேறுடையனவுமன்றாம். வித்தையோ எனின்? அறிவை வளர்ப்பது. இப்பிறவி முற்று முடனிருப்பதன்றியும் மறுபிறவிக் கண்ணும் தொடர்ந்துநின்று துணைபுரியும் பேராற்றலுடையதென்ப. கொடுக்கக் கொடுக்கப் பெருகுவது. தாயத்தார் முதலியரால் கவரற்கியலாதது. யாண்டும் மதிப்பளிப்பது. இணையிலா மகிழ்ச்சியை யீவது. இம்மையில் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும்புருஷார்த்தங்களைக் கொடுத்து மறுமையில் வீடுபேறுந்தரவல்லது. இன்னுஞ்சிறப்பெனப்படுவன யாவும் ஒருங்குதவுந்திறத்தது. இதனை,

"தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.
ஒருமைக்கட் டாங்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து." எனவும்,

" வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பி னரசர்செறின் வவ்வா
ரெச்சமென வொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றில்லை பிற.

குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு.

இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றாற்
றம்மை விளக்குமாற் றாமுணராக் கேடின்றா
லெம்மை யுலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து." எனவும்,

" அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு—முறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியினூங் கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை." எனவும்,

"பொன்னணியும் வேந்தர் புனையாப் பெருங்கல்வி
மன்னு மறிஞரைத் தா மற்றொவ்வார்—மின்னுமணி
பூணும் பிறவுறுப்புப் பொன்னே யதுபுனையாக்
காணுங்கண்ணொக்குமோ காண்." எனவும்,

"கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.
எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோரை வருகென்பார்." எனவும்,

"யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.
கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை." எனவும்,

"மன்னர்க் குத்—தன்றேசமல்லாற்சிறப்பில்லைகற்றோர்க்குச்
சென்ற விடமெல்லாஞ் சிறப்பு." எனவும்,

" கைப்பொருள் கொடுத்துங் கற்றல் கற்றபின் கண்ணுமாகும்
மெய்ப்பொருள் விளக்கு நெஞ்சின் மெலிவுக்கோர் துணையுமாகும்
பொய்ப்பொருள் பிறகள் பொன்னும் புகழுமாந் துணைவியாக்கும்
இப்பொருள்." எனவும்,

"கற்பக் கழிமட மஃகு மடமஃகப்
புற்கந்தீர்ந் திவ்வுலகிற் கோளுணருங் கோளுணர்ந்தாற்
றத்துவ மான நெறிபடரு மந்நெறி
யிப்பா லுலகத் திசைநிறீஇ யுப்பா
லுயர்ந்த வுலகம் புகும்." எனவும்,

" எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகும்—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்."

எனவும், நமது தமிழ்ப் புலமைப் பெரியார் கூறு முகத்தானே தெள்ளி துணரலாம். இன்னுங் கற்றார்க்குங் கல்லார்க்குமுள்ள பேதங்கூறுமிடத்து,

"விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்.
கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்." என்றார்தேவர்.

"கல்லா வொருவன்குலநலம் பேசுத
னெல்லினுட் பிறந்த பதரா கும்மே." எனவும்,

"கற்றிலாய் கலை கற்றுணரார் முக
முற்று நோக்கின் மயானத்தை யொக்குமால்" என்றார் பிறரும்.

இங்ஙனமாக வெழுதுதற்கரிய செழுமையின் புதவும் கல்வியின் பெருமையை முற்றக்கூறற்கிய லுமோ? முறையான நூலுணர்ச்சி வாய்ந்த பெரியார் தாம் தாமே யனுபவமுகத்தா னினிதுணர்ந்திருப்பர். அஃதில்லாதார் பிண்டமாகக் கண்டுணருமாறு கல்வியால் வருமின்பம் மிகச்சிறந்த தென்று கூறிப்போதலன்றி முற்றுமவரறியக் கூறுதலியையாது.

ஆகவே, காலாந்தரத்தி லழிதற்பாலவும் இம்மையின் புசிறிதளவே தரற்பாலவுமாகிய அன்னதான முதலிய என்ன தானங்களினும் வித்தியாதானமே மிகச் சிறந்த தென்பது பசுமரத்தாணி போல் நாட்டப்படும். இதனானன்றே,

" அன்னதான ஸமம் நாஸ்தி வித்யாதானம் ததப்பரம்,
அன்னம்து க்ஷணிகம் ஜீர்ணம் யாவத் ஜீவம்து வித்யயா."

என்ற சுலோகத்தை என் நண்பர் ப்ரும்மஸ்ரீ எஸ். சாமிநாதய்யரவர்கள் தாம் எழுதிய ஆத்திசூடி விருத்தியுரையில் "ஐயமிட்டுண்" என்றவாக்கியத்திலெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர்.

ஆகவே முன்னர் இவண் கூட்டப்பெற்ற நம் சங்கத்து ஐந்தாமகவைக்கொண்டாட்டத்தின்கண்ணே, நைமித்யசபைத் தலைமைபூண்டமகாமகோபாத்தியாயர். ப்ரும்மஸ்ரீ சாமிநாதையர் அவர்களது வித்யாதானத்தைப் பற்றிப் பேசுங்கால்,

"என்னதானங்களினு மன்னதானஞ்சிறந்த தென்பார் பல்லோர்
அன்னதானத்தினினு மரியதுவித் தியாதானம்."

என வற்புறுத்திப்புகழ்ந்து பாடியுள்ளேன். தானவகையிற் சிறந்தது வித்தியா தானமென்பதை யுணர்ந்தன்றோ பண்டைக் காலந்தொட்டு இன்றுவரையும் உலகிலுள்ள நாகரீக அரசாங்கபரிபாலகர் எல்லாம தத்தம் கருமங்களுள்ளே வித்தியாபரிபாலனம் மிகச்சிறந்ததாகக் கொண்டு பாதுகாத்துவருகின்றனர்.

மேலும், அன்னம் சொன்னம் வஸ்திரம் முதலிய எப்பொருள்களை யொருவற்களிப்பினும் அப்பொருள்கள் அவ்வவற்றாலாய பயனையளிப்பனவேயாகும். வித்தியா தானமோ ஒருவற்குக் கொடுக்கப்பட்டபின் அன்னம், சொன்னம் முதலிய பல்வகைப் பொருள்களையும் தந்து மகிழ்விப்பதாகும். ஆகவே, வித்தியாதானம்செய்வோர் அன்னதான முதலிய பல்வகைத்தானங்களையும் புரிந்தபலனையடைவரென்பது சரதம்.

நண்பர்களே! இதுகாறும் நமது அரிய காலத்தை என் புன்மொழிகட்கீயுமாறுபுரிந்த பிழையைப்பொறுப்பீராக. மேற்கூறியவாற்றானே, வித்தியா தானத்திற் சிறந்ததொன்றில்லையென்றேனன்றோ! இப்போது நம் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதியாகிய ஸ்ரீமாந்-பாண்டித்துரைஸாமித்தேவரவர்கள் செந்தமிழ்க்கலாசாலை யொன்று தாபித்து வித்தியாதானஞ்செய்து வருதலுடன் மாணாக்கர்கட்கு அன்ன சொன்ன வத்திர புத்தகமாதிய தானமுஞ் செய்து வருகின்றார்களென்பதை நம்மி லறியாதாருண்டோ? கதிரவனொளி செல்லு முலகமுற்றும் அறியும். இவ்வேந்தர் சிகாமணியவர்கட்கு நாமெல்லாம் யாது கைம்மாறியற்றுகிற்பேம்? இவ்வள்ளல் அஷ்டைசுவரிய போகங்களுடன் நீடிய ஆயுள் பெற்று வாழ்ந்திருக்கும்படி பரம்பொருளாங்கடவுளைப் பணிகுவோமாக.

ஸ்ரீ:

பத்திராசிரியர் குறிப்பு.

1. திருக்கலம்பகம்.

இம்முறைச் "செந்தமிழ்"ப் பகுதி முதலாக, திருக்கலம்பகம் என்னும் பழைய நூலை அதனுரையோடும் பதிப்பித்துவரத் தொடங்கியிருக்கிறேன். நம் சங்கத்துப் பாண்டியன்புத்தகசாலையில் ஷை கலம்பக உரைப்பிரதிகள் இரண்டு உள்ளன. இவற்றில் ஒன்று, சேது ஸம்ஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்: ரா. இராகவையங்காரவர்களும், மற்றது ஆரணி: ஸ்ரீமத்-சந்திரகாதநயினாரவர்களும் உதவியனவாகும். இக்கலம்பகம் ஜைநமதக் கடவுளாகிய அருகதேவரைப்பற்றியதாயினும், இதன் வாக்கும் போக்கும், சிந்தாமணி முதலியன போல, யாவரும் படித்து மகிழ்தற்குரியவை என்பதில் ஐயமின்று. இந்நூல் இயற்றியவர் உதீச்தேவர் என்பார். திருக்கலம்பக ஏட்டுப் பிரதிகளில் இவரைப்பற்றியதாகக் காணப்படும் பாயிரமொன்றால் இவர் ஊர் பெயர் முதலிய சிற்சில வரலாறுகள் தெரியவருகின்றன. அப்பாயிரமாவது:—

"வையக மடந்தை வாழ்முக மாகிய
மெய்வளர் தொண்டையம் பதிக்கு வடாது
கன்னி காரத்து மன்னிய பெரும்புகழ்
பழியில் பல்குடிப் பையூர்க் கோட்டத்
தொழியாச் சீர்த்தியொடு வழியறம் பயப்பினும்
ஆங்கவை கருதா அன்புகொள் இயல்பிற்
றுங்கா வீகைச் சான்றோர் குழீஇய
காரணி செந்நெற் கழனியம் படப்பை
ஆரணி நெடுந்துறை ஆற்பா கைக்கோன்
அரசர்க் கரசெனும் உரைசால் பெருமையிற்
றுவில் வடபான் மொழிதலை மணந்த
தேவ னென்னுந் தென்றிசைப் பெரும்பெயர்
மாவண் டமிழின் வாதுநெறி பயின்ற
சாவக நிலையோன் சாக்கிய குடாமன்
காதல் சார்ந்து மேதகப் புனைந்த

திருமலி பிண்டித் தெய்வ நாயகன்
அருமலர்ச் சேவடிக் கமர்ந்தன னணிந்த
தொன்மலர்க் கலம்பகத் தூய மாலை
பன்முறை யோதுநர் பழிச்சுந ரெல்லாம்
சேதியம் பெருநெறி சேர்குவர் விரைந்தே."

எனக் கண்டுகொள்க. இதனால், இந்நூலாசிரியர் தொண்டைநாட்டிலே பையூர்க்கோட்டத்து, ஆமணிமைச் சார்ந்த ஆற்பாகைக்கு அதிபதி என்பதூஉம், ஜைநமதசம்பந்தமான கல்விகேள்விகளில் வல்லவரென்பதும் நன்கு விளங்கும். இவர் பாடிய திருக்கலம்பகத்தில், ஜைனமதநூனுக்கங்கள் பல எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. இந்நூலாசிரியர் எக்காலத்தவரென்பது இப்போது துணியக்கூடவில்லை. இக்கலம்பகத்தினுரை பழைமையானதென்று தெரிந்திலது; ஆயினும் பாடல்களின்பொருளைப் பலவழியாலும் விளக்குவதோடு, ஜைனமத விஷயங்களையும் பரிபாஷைகளையும் மிகச் செவ்வையாகக் கூறிச்செல்கின்றது. இவ்வுரை செய்தவர் இன்னார், இன்னகாலத்தவரென்பவை தெரிந்தனவல்ல. முன்பு "செந்தமிழில்" வெளிவந்த திருநூற்றந்தாதி மூலமும் உரையும்போலவே, உரையொடுகூடிய இந்நூலும், சொற்செறிவு பொருட்பொலிவு முதலியவற்றால் படிப்போர்க்கு இன்பமும் பலஅரியவிஷயவுணர்ச்சியும் தரவல்லதாதல் பற்றி, இஃது இப்போது வெளியிடலாயிற்று. இந்நூற் பரிசோதனையில், ஜைநமதவிஷயங்களில் ஆராய்ச்சியில்லாக்குறையாலும் இயற்கையாயுள்ள அறிவின்சிறுமையாலும் பலவழுக்கள் நிகழ்தல் கூடும் என்பது திண்ணம். அவற்றை அறிஞர் அவ்வப்போது அறிவிப்பரேல், நான் முடிவிற் சேர்த்து வெளியிட்டுக்கொள்ளச் சௌகரியமாகுமென்பதை அவர்கட்கு விண்ணப்பிக்கின்றேன்.

2. இந்தியாவின் கல்விநிலை.

இந்தியாவிலுள்ள சர்வகலாசாலைகள் ஸ்தாபிதமாகி அரைநூற்றுண்டாயினும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட அளவு கல்வி பரவவில்லையென்று ரெவரண்டு எ. அண்டுரு துரையவர்கள் ஜனக்கணக்கு ரிப்போர்ட்டிலிருந்து எடுத்துக் கூறுகிறார். 1901 வருஷம் எடுக்கப்பட்ட கணக்கின்படி ஆண்களில் பத்துப்பேருக்கு ஒருவருக்கும் பெண்களில்

100-பேருக்கு ஒருவருக்கும் எழுதவாசிக்கத் தெரியும். பார்சிஜாதியார் சிறுகூட்டத்தாராயினும் மற்றெந்த ஜாதியையும்விடக் கல்வியில் அவர்கள் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இவ்வகுப்பைச் சேர்ந்த ஆண்களில் முக்கால் வாசிப்பேரும், பெண்களில் அரைவாசிப்பேரும் வாசிக்கக்கூடியவர்கள். இவர்களுக்கடுத்தவர்கள் சமணரும் புத்தரும். இவர்களுக்குப்பின் கிறிஸ்தவர்களும், கிறிஸ்தவர்களுக்கு மிகவும்பின்னுக இந்துக்களும் மகமதியரும் வருகிறார்கள். 20-கோடியே 70-இலட்சம் பேரான இந்துக்களில் 1,000-பேருக்கு 50-பேரும், 6-கோடியே 25-இலட்சம் மகமதியரில் 1000-க்கு 33-பேரும், 94-ஆயிரம் பார்சியரில் 1,000-க்கு 649-பேரும், 95-இலட்சம் புத்தர்களில் 220-பேரும், 30-இலட்சம் கிறிஸ்தவர்களில 211-பேரும் வாசிக்கக்கூடியவர்கள். இந்தியாவில் இன்னும் எவ்வளவு அதிகமாய்க் கல்வி அபிவிர்த்திசெய்யப்படவேண்டியிருக்கிறது? உயர்தரக்கல்வி கற்றோர் பலர் இருந்தாலும் மொத்தமாய்ப்பார்த்தால் ஜனங்கள் எவ்வளவு அறிவீனமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்! சென்னை இராஜதானியில், இருபிறப்புள்ளவரென்றழைக்கப்படும் உயர்ந்த ஜாதி ஹிந்துக்களின் தொகை 1,000-க்கு 57; சூத்திரர் 1,000-க்கு 310; மீதமான இந்துக்கள் 1,000-க்கு 633. இந்த மூன்றாவது வகுப்பாரைத்தான் அதிகமாய்க் கவனிக்கவேண்டும். இவர்கள் தொகை வருஷத்துக்கு வருஷம் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. இந்துக்கள், மகமதியர், கிறிஸ்தவர்களென்ற மூன்று வகுப்புகளையும் சேர்ந்த 4-கோடிப் பிள்ளைகள் யாதொரு கல்வியறிவுமின்றி இப்போது அந்தகாரத்திலிருக்கிறார்கள்.